VISBOK

Ivar Falk

Sången

1.

Klingen, klingen ljufva toner,
Hvad är lifvet utan sång?
Sången för till högre zoner,
Från en jord så mörk och trång.

2

Hvad är kärlek? hvad är vänskap,
Om ej sången helgar dem?
Hjärtats önskan, själens prändska
Tändes bäst i sångens hem.

3.

Vill jag dansa, vill jag leka,
Glada sång jag lyssar dig.
Vill jag glömskans gudamanek
Sången lätte ölet på mig.

4.

Och om vemodstårar flyter,
Ur mitt öga någon gång,
Sakta mildt och ljuft den flyter,
Bäst i melankolisk sång.

Sången är af sorg uppfunnen,
Men af sång är glädje runnen.

Hvor är den enda jag har kär

1.

För tärnan huld, Mer värd än guld,
Hjärtats trängar gjuda må;
Lik vårens dag, hon ger behag.
Och är blyg som syrsan små;
Jag vet min mö, är vit som snö
Ej på jorden moln ses så
Hos gifvar röst, Ger lugn och tröst
Och hon har så milda ögon blå

Ingen annan har jag kär, Någon ej mig tjusat så,
Och hon är min hjärtevän, Ty hon har så vackra ögon blå

2.

Från henne skild, Min älsklings bild,
Jag i drömmen längtar ser,
Hvart hän jag går, jag alltid når,
Efter vandrat spår dem må:
Men kommer jag, Med skälmskt behag,
I min famn hon ilar då
I dunket nått, Mitt hjärtats skatt,
Ser jag dina klara ögon blå

3.

Vid altarrund, hennes vårt förbund
Trenne hjärtan löfte lå
Med kind så röd, För lust och nöd.
Hon då hviskar fram vitt ja,
Min ömma dröm, Om maka öm
Bytt i verklighetens då
Vår gladt hon ler, Förtjust jag ser
Hennes klara ögon blå.

Under Dubbelörnen

1.

När som klockan tolf i kasernen höres slå,
Ordnar sig vår parad, Till en fredig promenad,
Och befälet mönstrande längs hela fronten går
Går sig stort besvär, Se allt är klart!
Räkning kommenderas, och som med en lineal
Synes då dragen upp, just vår gardes stolta trupp.
Hvar kaporal är ställd som en köksas ideal
Gossar gif nu akt, Häll bloss takt, Marsch.
I täten man ser vår musik, hvilken fröjdar stor publik
Hvar pojke med pickolaflöjt, Man hopen jämt förnöjd
Och höres Ta-ra-ra bom ta-la, Man finner Marschen bra
Ja säkert är vår vaktparad, I Stockholms stad gå mången glad

2.

Fastän gamla upprakallarn, inte finnes mer,
Och ej sin salta bit, Man får äta med apetit,
Men ändå längs planket, mycket folk det nyss tält är
Hvar dag just nära vi, gå förbi, Bom!
I från kungsträdgården jungfrur gå upp a ungar med,
Knuffas med hvar madam, Som sig söker trånga pam.
Schasarn öfver krinfolk mumlar, pam en mystig ed,
Just när vår gamin. Tar en sväng, Tjo!
Vår en förnumpa som ständigt vi ha, gänna åtog har svårt att ta,
Vårför befäl på sitt vis, Den har ritt vår polis,
Men ett gratisnöje dock är, Få marschera just så där,
Ja säkert är vår vaktparad, I Stockholms stad gå mången glad.

3.

För officeren svärmar gärna kvarje önsint mö,
Skjöd hans uniform, Henne tager vet med storm,
För att se vår troppa, hon gärna ställde sig i kö,
Löjtnanten, hennes kär, Går ju där. Ack!
Ja om ej felfva Marsipan Reymyren komme hit,
Skulle han stå sig slätt, helt visst mot hvar kadett,

Se på löjtnant Svärdspets, söta Gerda tittar dit,
Finnes vacknare karl, than just har stil,
O, finge jag gå i parad, Omkring i vår trupdstad,
Med en sådan gamm militär, Som vore i mig kär,
Nog blefve jag lycklig som fa, Vet kan ni lätt förstå,
Jå säkert å i vår rabäparad, I Stockholms stad gå mången glad.

Byggdens täma

1.

En byggdens täma, sjutton år, Så blomstrande och skön,
Främma uppträdan anbud får, Men hon ej deras bön.
Med gods och guld och perleskrud, De locka henne ej,
Om hundra suckar blif min brud, Hon svarar hundra nej.

2.

Hon är så god hon ömt och godt, Om alla menskor tror,
Men hennes hjärta klappar blott, Af kärlek till en mor.
Så flytt, lydig, glad och from, Följ'fva hennes lott,
Se där dess ro, dess rikedom, Dess glädje och dess hopp.

3.

Kom så förtan guld och skrud, En yngling kärnlofvat,
Och sade vill du bli min brud, Förtan skrud och guld,
Jag vill bli'sonen till din mor, Om du mig hållen kär,
Min hydda är ej gramm och tör, Men vännen trifvas där.

4.

Och flickans kind i purpurbrand, Till blyga jå har sagt,
Och flickans hand, i gossens hand, Har modren redan lagt,
Nu gången han till sitt tjäll, Med modren och sin brud,
Den dygdige är rik och säll, Förtan guld och skrud.

Skärkarlen

1.

Jäg är ödslig kär, stär mitt hugna tjäll,
Bland de tumlande vågornas lek,
Jäg är bortglömd och arm, men vid hafsmodersarm
Är jäg trygg som den rötfasta ek.

2.

Jäg är konung här, jorde vilda okär,
Mina möder de gifva mig ökad,
Hvart jäg vänder mitt lopp, där jäg öködarne dopp,
Uti dimmiga fjärdarnes nät.

3

Mina åkrar stå, rätt böljor blå,
Mina ängar i svindlande djup.
Mina hjordar gå vall, i de brusande svall.
Här jäg svänger min ilande sloup.

4.

Och en makas famn, är den hugna hamn,
Dit jäg vänder om kvällen i fröd.
Vid vår sång, vid vås bön sommar dagen på ön,
Sommar hafvets och vindarnes röst.

5.

Ingen oxän här, mina hvita får,
Får de leka på glittrande mark,
Intet hat på min by, läggen mörknande sky.
Jäg är from som min skuldra är stark.

6.

Och som fisk på våg, är jäg i håg,
Och om morgon med vaknande vind,
Är jäg frisk och förnöjd, och jäg sjunger med glöjd,
Och jäg sjunger med röst på kind.

7

Pris är djup och grund, pris är fjärd och sund,
Och är den som har skapt dem så väl,

Pús äu homom som gat, oss en jård oeh ett hus.
Oeh en himmel för längtande själ

Menniskan

1

Jag alltid har tyckt, som att menniskan har
En märkvärdig likhet med djur.
En högfärdig man till exempel jag tar
Har han ej kalkonens natur?
Han blicka så stolt upprå småhönsen ner
Men fastän så har blå han aldrig förmer
Än en höna

2

En redbar man är lik på ett hår
Hvad tyckes väl? en tryggarekärl.
Så säkert och väl han sin bana framgår
Med samvetet sömn är han färl,
Så tåligt han drar på sitt öde hvar dag
Nåi sedan han stutar, så kvlar han glad
Efter färden

3.

En gumma som dricker sitt kaffe på bit
Med skatan har tyckt bestämt
Hon gladdrar om nästan, än hit än dit
Och spår henne ofärd allt jämt
Men bäst som hon gladdrar så ligger hon där
Med nästan i vädret, så tycka mencker
Upprå resan

4.

En flicka hon liknar ett sockersött får
Som betar i grönskande äng.

Och mamma är herden, som vaktä om deß hjord
Ty stigen är olycksrig och hal
Gud nåde deß själ, om mamma ej fans
Då skulle nog räfven vara tillstädes

Den fjärde

5.

Så lastar hvar menska sin börda på sin
Fast bakåt för mången det går
Den ene med ökrar, den andre med gårdar
Den tredje han mullrar och svär,
Men hvad ströfvar alla, den pågan och gå
Nästan dag för värmer här svarta mjöl

Emot graven

Stormens vanning till fiskarflickan

Det var en gång en liten färna,
En fiskarflicka täck, så ljuslig glad och käck.
Och ensam i sin båt så gerna,
Han for på hafvet ut stora stormens vilda tjut.
En dag då dök där upp en vålg
Gjungfrus arma, med vänlig hågt
De hördes hennes rama "akta dig!"
Vid böljors gång, så klingar dårens sång
Fiskarflicka lilla, det kan gå dig illa
Far ej ensam uppå haf, det så lätt kan gå i kvaf
Fiskarflicka lilla, det kan gå dig illa
Far ej ensam uppå haf, du kan gå i kvaf

Han såd till den: så lät mig vara,"
Och for stora stormens tjut, på vida hafvet ut.

Så dök dai upp tillsamans ska'a;
Nai dem kom komma sång, då bröt den fjärras slång.
De gjorde hennes lätta bäl,
Och förr hon anar andt försäl,
De stunga den mot skären. "Akta dig!" :,:

En gjömman ung, så rikt att äga,
Vid hennes jämnmenski, nu stå den arma bi,
Nu är hon fjäsat ur dödens väda;
Med van och säkes hand,
Han ro sin bäl i land.
Snart satt hon dai på stranden gröv,
Men väddarn nu begäi sin lön.
De små gjungfrur varna: "Akta dig"!
Vid bolgjöns gång, "så klinga dära sång:
"Fiskarflicka lilla," etc

Galenskapsvers

1.

Häll tätten du järnsmidda ära,
Följ med i kammarens tag,
Må fängslande bojor mig säga,
Nog läkas väl säven en dag

2.

Värkemma min Julia sitter,
Och barnen dofta ingen far,
Den tanken, den tanken är bitter,
Men Herren förbarmande har

3.

Bär sverddroppe, på fängt du flyter,
Mjukt blir ej mitt stenhärda bröd,
Bär sverddroppe vattnaren nyter,

Med pöjd ökall jag lida min nöd.

4.

Mot kvällen gå löfven till kvila,
Och böljorna börja sin kras,
Ack hemåt vänder min längtan mån de ila,
Ledd af blåtarnes leende ljus.

5.

Utmärktliga tonen och ljungeld,
Haidi kycker mig fjällarnas länk,
O, skränge fåbarmare klunga,
En blåt mot min blodiga länk.

Då finner kring fäderns på hafven
Galeerlafven kvila i grafven.

1.

Hvar doftar en blomma så skön,
Hvar sjunger en fågel så nöjd,
Hvar porlar en källa så ren,
Så klar från den klippiga höjd,
Hvar susar väl vinden så mild och sval
:/: Som i min dal, som i mitt hemlands dal :/:

2.

Hvar finnes en himmel så blå,
Hvar finnes en himmel så blå,
Hvar strålar väl solen så varm,
Så fisk i den svallande barm,
Hvar susar väl vinden så mild och sval,
:/: Som i min dal, som i min hemlands dal :/:

Allmänna fruar

1.

Finns det på jorden ökänare, än att en älsklig fru på sig,
Ljuf i sitt kvinnliga beteende, fejar hon både natt och dag,
Än har ej spegeln dammats rätt, än äter gubben sig ej mätt,
Än oriken barnen i bankammarn gällt,
Att ung hon ordnar och reder så snällt,

:/: O, i fruar, tjusande fruar,
Ni är det ökna här på vår jord :/:

2.

Kommer en morgon kantke hem. Gubben från W. 6 kl. 5.
Skall under stor tryckläten ket, Vela en ordenshemlighet,
Om hurn det i logen gått, Och hur han tolfte graden fått,
Lägger sig sedan och sofver så godt,
Väcker klockan elfva med kaffe och dopp,

:/: O, i fruar, tjusande fruar,
Ni är det ökna här på vår jord :/:

3.

Aldrig mot gubben vara tvär, Lappa ham tvärt både här och där,
Se om hans halsduk sitter rätt, på paysla smen på dlla sätt,
Aldrig med snäsen eller gnäl, Skamas för något litet fel,
Ty vore ni en man så jag
Att ni gjort det samma som jag.

:/: O, i fruar, tjusande fruar,
Ni är det ökna här på vår jord :/:

Må din lif så lycklig blifva,
Som din hjärtas dygd är ren,
Att hvad hoppet dig lofvar gifva,
Skänke verklighetten sen

Chor af drömmar

1

Vid vassen af den krökta ötörn
Som tycktes kärlek, kärlek susa,
Låt emma kändes dig förtjusa,
Var lycklig, älska, njut och drömm!

2

Men vet, den under kärlekstvång,
Ack, hvilket tvång, sig kunnat gifva!
Bör första kärdan tungen blifva
Ty hjertat älskar blott en gång!

3

Sitt lugn den aldrig återfår,
Som med en tungen skönhet bryter;
Om tusen band han sedan knyter,
Skall ängren flyga i dess spår!

4

Ack nej, den bröt mot bärt förent
Sig i havsandras kärnola flyter,
Ver hjertat utan mälsnad syntes
Och nöjet är, som fjuder, rent!

Han tog lifvet af sig

Blott bärder ödet gaf mig,
Får mig fins endast sorg,
Jag vill ta lifvet af mig
Grad pröken Ingeborg!

Till kammarn hon begaf sig,
Och vacker som en dag,
Han tog den lifvet af sig,
Sitt mörkt, menar jag!

O, stanna, O, stanna du vind

1

O, stanna, o stanna du vind,
Som fordom kar smekat min kind.
I ungdomens lyckliga dagar,
Min lycka och sällhet du var.

2

Du bandt mig i leende dagar
En krans och jag gladdes derat.
Den virvnade bat och jag klagar,
Nu fuktas den blott af min tar.

3

Nar blixtrande molnet sig höjer
Och regnet mot rutan slar ofvan,
Då skimras en tar i mitt öga,
En sorgens och saknadens tar.

4

Nar ensam jag vandrar vid stafven,
Bur trött och ej orkar att gå,
Då längtar jag enkelt till grafven,
Der får jag nog hvila ocksa.

5

O, lär mig att ödet bestiga,
Och flyg liksom viroden ders far.
En höst till, den rista i lifvet,
Sen finns inga blommor mer kvar.

Snön

Fall lätta snöflock fall
Och bädda grafven kall!
Det bröst, som tyder hår,
Det längtar, svalkas der.

2

Och sen jag sänkes ditner,
Fall, snöflock, fall än mer
Att jag må blifva gömd,
Då, gömd, som jag är glömd.

3

Ty ingen moder skall
Besöka grafven vall,
Och ingen fader hår,
Skall fråga hvar jag är.

4

Det ingen syster går
Att falla sorgens tår,
Och ingen broders bröst,
Skall sucka der om tröst.

5

Och ingen enda vän,
Skall vända dit igen,
Att på den hvita snö,
En kärkommet blomma strö.

6

Och han, som var mitt allt,
Skall gå däröfver kall,
Med bruden arm i arm
Så väl och kärleksvarm.

7

Ack fruona småflock fall,
Gå bädden dubbelt kall,
Så stelnat hjerta då,
Ej ätes böjas slå.

Norländingens hemlängtan

1

Hvi längtar du ätes till fädernesstrand?
Mitt hjerta, hvi slår du oroligt?
När barndommens minnen dig kvicka ihland,
Om hembygdens dalar förroligt?
Förgäfves du ångrar den bränmande kust,
Som gäckande drev dig till pännande kust,
Från hembygdens skogar och dalar.

2

Hvad drömde du väl om den pännande jord,
Hvad hoppas du ännu i Söder?
Ack sökte du hjertan? Finns det ej i Nord?
Hvar finnas väl trognare bröder?
Hvad sökte du fjärran, hvad bände din håg
Hvad såg du i Söder, som icke du såg
I hembygdens skogar och dalar.

3

Jag minner mig hembygd vid dånande flod,
Der molnen sig hvila på fjällen;
Der äldriga skogen mot stormarna stod,
En grönskande krans omkring fjällen:
Der lifvet var orkuld och friden blott log
Når dagen kom ayss eller nattvakten slog,
I hembygdens skogar och dalar.

4

Vål sofver min fader vid qvarnens kar,
Den grönskande gran kronan söfver;
Och granarne gro kring den ålokades graf
Och flåta sin skuggkrans deröfver;
Men fädernejället det grönskar ju än,
Och moder och vänner mig mana igen
Till hembygdens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer vål fjärran ifrån
En gång till att famna er åter.
Men kanske försent står den enstige son
Vid graframmen ensam och gråter. —
Så står jag förskräcken, der ålokad jag var,
Och gråter vid minnet af framfarna dar,
I hembygdens skogar och dalar.

Den Italienska flickan

På Italiens nejder der min vagga kar stått,
Och min barndom kan lyckliq den var,
Der jag egde ett hem vid den blåa flod,
Dit jag hade både fader och mor.

Hur jag skördade full af frid och af fröjd,
Kring dalar och blomstrande fält,
Sjöng jag min visa så glad och så nöjd
Mången gång under kärnmelens spel.

Men den tiden kan flytt; minna femton år,
Vanit sitka på veklingar nog,
Det mig se, det är redan det fjerde år,

Sen min fader på dagfälleē dag.

Och jag drömde en ej liten flicka så glad,
Som från dockorna ruvit helt nyss,
Så helt plötsligt min tjugonde födelsedag
Jag blef väckt igenom en kyss.

Och min moder kom lades i grafven inom kort
Och den dagen den glömmer jag ej,
Så längt ner de bure de sista bort,
Och de myllas i grafven igen.

Här är ökent! det är sant, ökna vinterlig må,
Och ökn dröjande sommarsols glans,
O! här ville jag lefva o här ville jag dö,
Om inte Italien fans.

Men lyckan: Ack, såg mig, hvar finnes väl den,
Ej den flyr mig så vildt öfverall,
Ty på den som på jorden ej egen en vän,
Sådse lifvet är ödsligt och kallt.

Så farvål nu min barndom, min drömverld så ljus,
Aldrig, aldrig jag åter dig ser,
Nu jag vaknat ur drömmarnes ljufliga rus,
Och jag fäller en saknadens tår.

Vackert så

Du klagar mera du klagar dumt,
Min gamle hedersvän,
Till öga ser allting så skumt,
Som om det gått igen,
Hvad som dig sinne stämmer mer,
Jag icke kan förstå,
Du är ju född att bryja med
Och det är vackert så.

Hvar gång du dig i spegeln sett
Så såg du väl den,
Till dig en ståtlig man är a skett,
Till du fått manska bli,
Du är mot karfver och invekt
En stol att se uppå,
Du är af Adams stolta släkt,
Och det är vackert så.

Vår jord har hand om vår person
Från början och till slut,
Så man ej född med prebention
Så kan man slå sig ut,
Om du i skogen går en tur,
Så kan du lita på,
Att du har svamp och blåbär full,
Och det är vackert så.

Vår jord visst spraxam vara kan
Att ge när man vill ha,
Ty han vill helst att menniskan
Skall komma sjelf och ta.

I berg och floder finns det guld,
Och om man fiskar, går så.
Så kan man skopa sa fickan full
Och det är vackert så.

Har du ej gratis fått förnuft
Så bruka som du vill!
Och dito vatten, sol och luft,
Och snö och månskens ljus.
När ser du en förnyad hud
Hvart sjunde år har så,
Jag tycker samvetet för Gud,
Så det är vackert så.

Och när till ölet du andan mist,
Och du är kroppen given,
En kistafärd du gör till sist
Som du får kostnads fritt
Hvem vet kanske en skönhet då,
Som du ej tänker på,
Skall till din graf med rosor gå.
Och det är vackert så.

Och om jag egde en nattergals tunga,
Skulle jag endast om kärleken sjunga,
Du skulle höra min klagande sång,
Och skänka mig kärlek och tystnet en gång.

Vermlands-visa

Ack Vermeland du sköna, du kärliga land,
Du krona för Svea Rikets länder!
Ja, om jag kommer midt i det förlofvade land,
Till Vermeland ändå jag återvänder,
Ja! der vill jag lefva; ja! der vill jag dö'
Och en gång i från Vermeland jag tager mig en mö,
Så vet jag att jag mig aldrig ångrar.

Ja, när du en gång skall bort och gifta dig min vän!
Då skall du till Vermeland fara:
Der finner nog Guds gåfvor med flicker gvar igen,
Och alla ä' de präktiga och rara,
Men friar du den, så var munter och glad!
Ty munta gossar vilja Vermlandsflickorna ha;
De sorgsna — dem ge de på baken.

Och Vermelands gossen han är så stolt och glad,
Han prukar för intet uti verlden,
När konungen bjuder, så drager han åstad,
Bland kulor och blixtrande svärden
Ja! vore det Ryssar till tusendetal,
Han ej dem alla prukar, han vill ej annat val,
Än dö eller segra med ära.

Och ofvalls han ej öfda med glädje och med mod,
Och lifvet det våga, det unga,
Der hemma sitter modern och ber den för hans blod,
Men bruden den älskade unga?
En Vermelands flicka, så huld och så ökön;
För Kung och land han öfvider, och hon skall bli hans lön:
Hvo kan då honom öfvervinna?

Fjypa-dalen

Flyg, sångens hvita milda dufva, flyg,
Och till min flickas varma hjerta smyg,
En vänlig helsning ifrån fjypan dal,
Flyg fri som lärkan i den blåa sal.

En främling satt jag här och hörde nyss,
Hur lilla fjäriln gaf en glödhet kyss.
Åt rosen sin, hans hjertas trogna val:
Så tyst, så tyst det är i fjypan dal.

Så tänkte jag, ack om han vore här,
Den vänne flickan som jag hållen kär,
Jag skulle då, som fjäriln gjorde nyss,
På hennes läppar trycka kyss på kyss.

Två dufvor hörde jag uti sitt bo,
Om kärlek kvitra och om hopp och tro,
I deras hjertan fans ej rum för kval,
Så glad, så sällt det är i fjypan dal.

En fogel hörde jag som sjöng så ömt
Den samma sång jag i min barndom drömt,
Det var helt visst en liten nästergal
Som byggt sitt sångarbolt i fjypan dal.

Jag tänkte då: ack om jag kunde få
En enda ton uppå min harpa slå,
Jag skulle då i mina drömmar säll
Om hopp och minne sjunga hvarje kväll.

Sist hörde jag små silfverklockors ljud,

Som ringde samman öppet en bön till Gud,
Då ötände in många tusen vårens tal,
Så andaktsfullt det är i djupan dal.

Då tänkte jag, om kär min tvagna mö
I denna dal vi lefva får, och dö,
Jag aldrig mer af lyckans gunst begår,
Men ekot gjöd; din önskan fåfäng är.

Ett afsigskommet "Lejon" betraktelser.

Fast rocken bara tusen är, Man ena älskvärt tessinna:
Ett par min kan var — millionär. Ska mor min född grefvinna.

Vid Skeppsbron i ett ötälligt hus. Min lefnadsmorgon randats.
Jag växte upp i sus och dus. Och kopvets luft jag andats.

Ett "Lejon" var jag på Narbro. En hjelte på maskraden.
En cirkolist vid Bellmansro. En kurtisan i oladen.

Af Gpran på ett sätt och vis. Mitt ökonkelsinne värder,
Jag kann så varmt på var aktis att kassan mera färder.

Jag gjorde resor vida och bred. Jag drog min lilla oppader,
Hvad har jag vunnit? — Ingenting. Förutom pipor-milde fader.

Af bjänar jägtad hit och dit. Ett olyckspa undan var det,
Jag värfvning tog och bar min plit. Vid Kongl. Andra gardet.

Nu vankar jag en usel kamp, bland lifvets stötestubbar,
Mitt guld är slut, och glömdt mitt namn.
Jag hör till — "Pinsens grubbar".

Södens sol, du sköna Spanien

"Södens sol, du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Ty den kunniga karlasyken
Rikt bekyddar södens strand,
Ty cypressen härligt dofter
Uti Södens skönа vai,
Och de söda rosor dofta,
Medan näktergalen slår.

Ensam med min lita gås jag,
Hungrande går där till dörs,
Ingen blick af önskat får jag,
Ingen kyllas mig varm förs.
Hårda brödet som man räcker
Södens arme, brinе sorг
Med sitt armod kan sympatiskes
Menniskans fräkt och kär.

Till den fattige spanioren,
Ingen kan ett vänligt ord,
Han får kvila sig på ängen,
Sofva der, som ulfvar bo;
Ingen kan förstå hans klagan,
Och hans skönа barndoms sång.
Eko kastar tomt tillbaka,
Söda tonen utan klang.

Och när jag för folket sjunger —
Tårar i mitt öga stå,
Och det längtans hopp sig sänker
Då till bättre framtids vå.

O, vill det åkna Spanien,
Det jag sett min vagga stå,
Det jag hört vill karlarien
Näktergalen drillar så.

Hem till Spanien nu jag längtar,
Ditför allt försakar jag;
Hem till Spanien hjärtat trängtar,
Tills det slår sitt sista slag,
Hem till Spanien hem till Spanien,
Med det solbeglänsta hav
Der i skuggan af karlarien
Längtar jag att få min graf.

Så göd ordet från den lille,
I den åkna afgrunden;
Det var kallt och det var tysta
Ögat slutit sig till blund;
Mot ett träd sitt huvud hvilar,
Han i dröm om Spanien eld,
Själen till Alfadersilar.
Spanien kom han aldrig till.

Se han kommer, hör hans sjungen,
Sjunger lik som fogeln mys,
Strålande som majdagsmorgon,
Daggbetänkt, vid solens kys

Skvallrande om hennes skönhet,
Kindens tvillingrosor le,
Munnen lik ett moget körsbär,
Lofvar, varma kyssar ge.

Min lilla vå bland bergen.

Jag vet en vå emellan bergen,
En liten vå som ligger mig,
Der ingen flåd inåndar sig,
Der ingen orkuld skyfar fårgen.
Hvart år mig ödet kastar nå,
Jag längtar åter till min vå,
Min lilla vå bland bergen.

En koja, högröd som scharlakan,
Och lugnare är ett sådant,
Der är mitt läger skydd och plats;
En rosenkåck är mitt sparlakan,
Hvart jag af ödet jagas må,
Jag längtar åter till min vå
Min lilla vå bland bergen.

Der har jag stängt en fånge inne,
Som måste gifva sig tillfreds
Inom den lilla trånga krets;
Ty jag har blåndat håg och sinne,
Hvart år mig ödet dufvan må,
Jag längtar åter till min vå
Min lilla vå bland bergen.

Min lilla Hildur heter fången,
Och kårleken med blomsterband,
Fast hennes hjerta på I och hand
Vid kojans sång är och fången
Hvart jag af ödet jagas må,
Jag längtar åter till min vå,
Min lilla vå bland bergen.

Ho, om åt befäst min lugna hydda,
Så tillgängelig som själ!
Ty många skogar, höga fjäll,
Mot verldens stormar henne skydda.
Hvart jag, af ödet jagas må,
Jag längtar åter till min må,
Min lilla må bland bergen.

Jag har ett ramla flera timer,
Som fävits barnalek till grus:
Men ännu står mitt lugna hus,
Och ett ej af revolutioner.
Hur högt mig lyckan höja må
Jag längtar åter till min må
Min lilla må bland bergen.

Jag jagade i ungdoms åren,
En trolig fjäril jorydd med guld;
Jag vilse gick, jag föll omkull,
Jag ötlte mig – år sviker åren.
Men jag var lycklig nog ändå,
Ty låter hilla lill min må,
Min lilla må bland bergen.

Ty lyckans spa fjäril fånga,
Jag löper aldrig mer omkring;
Ty jag har lärt att ingenting,
Kan vinner då med möder många,
Nej! jag har lycka nog ändå:
Min ökna fänge i min må
Min lilla må bland bergen.

Din är jag än

Din är jag än
Fast öjo och dal oss skilja,
Och stormen brusar under himmelen,
När sanden grävres ökenen spåda lilja,
Din är jag än, Din är jag än.

När allt är tyst i purstens marmorsalar,
Och månen otillkallen och fridens vän,
Din lampa tänd uröfres berg och dalar,
Din är jag än, Din är jag än.

När jag är arm och allt mig öfvergifver,
Och ingen mer är den bekyckies vän,
Då tänkes jag när som jag dig skrifver,
Din är jag än, Din är jag än.

Sitt vid min bädd,
När lifvets pulsar stanna,
Och anden kämpar för befrielsen,
Då skall du läsa på min bleka panna,
Din är jag än, Din är jag än.

Björneborgs-Marschen

Sönen af ett folk som blödt
På Narvas fält, på Polens land, på Leipzigs slätter,
Lyssen kullar!
Än har Finlands kraft ej dödt.
Än kan med svärd blod ett fält här färgas rödt,
Brat, brat, hvila vart och fred!
En storm är lös, det gungar eld och fältkanonens
åska rullar.

Framåt, framåt, led vid led:
På tappre män se tappre fäders andar nes,
Sådane mål Oss lysen på vår bana;
Skaft är vårt stål, Och blöda är vår vana,
Nu, alla kämpa framåt!
Här är vår sekelgamla fäkrelns ökna skäl,
Lyft högt du segervälla fana,
Sälen af stupden sén en grönad framtids dag,
Fram, fram vårt ädla hängande standar!
Än finns en flik af Finlands gamla färger kvar.

Aldrig skall vår fosterjord
Af väldets makt ur förblödda bataljöners
armar ryckas,
Aldrig Guda skall det ord,
Att Finlands folk, förädlt sin frihet bygd i nord.
Falla kan den tappre blott,
Ej vygga för en farar kott, ej ömka, böjas ö. fältryckas
Falla ökna krigarlott,
Blif vår, sén för en seger än vi kämpat fått;
Wapen i hand, Och kämpa vad vårt nära!
Vår för vårt land, Att kepva för vår ära,
Rastlöst fram till stupd från stupd,

Ty nu är ölunden vår, och nu är skördens tid,
Klesnade leder vittne bära,
Herligt om mod och dragen om vårt lands försvar
Fram, fram vårt ädla tvölviga band
Omkring dig än din trogna finska vakt du kan.

Mitt svärd

Min son, mitt svärd jag lemnar dig,
Det böjar bli för tungt för mig,
Tag svärdet, för det som en man
Och tumla gången bärt du kan.

Fem bröder stupat har i krig,
Fem söner bliden kostat mig,
Min moder längtade till dem,
Och döden förde henne hem.

Var tappren, manlig, skicka dig
Lät se att du ej svikes mig,
Vin feghet, gör mig större kval,
Än alla dina bröders tal.

Vin flicka äfven trogen blif,
Ej fler än en, din hjärtat gif,
Se ej på hennes skönhet blott,
Må äfven hjärtat vara god.

Var trogen emot kung och land,
Den öfvervinne räck din hand,
Den tappre blott din vänskap gif,
Och segrare och hjälte blif.

Tullofs vikingabalk

Så han svôfvade kung, på det ödoliga haf,
Han for vida som jägande falk,
Men på kämpars ombord, ökref han lagar och rått,
Vill du höra hans vikingabalk?

Ej må tallas på skepsp, ej må sofvas i hus,
Som salodön blott fienden står,
Viking sofve på sköld och med svärdet i hand,
Och till tält hav han himlen den blå.

Kort är hammarens skaft, hos den segrande Tor,
Blott en aln längt är svärdet hos Frey,
Det är nog, har du mod, gå din fiende när
Och för kort är din klinga då ej.

När det stormar med makt, hissa seglen i lagsp,
Det är luftigt på stormande haf,
Lät det gå, lät det gå, den som styrker ås feg,
Förr du styrker, gå heldre i graf.

Gods må skiftas å däck, genom tärning och lott,
Hur den falles beklage dig ej,
Men ej ökonungens sjelf, kastar tärningen ej,
Han behåller blott ären för sig.

Seglar krånare fram, må du skynda hans skepsp,
Men den svage ej vågar dig tvist
Ju är kung på din väg, han är slaf af sin vinst
Och ditt stål är så godt som hans guld.

vänd.

När du segrat var nöjd, den som beder om frid
Har ej svärd, är din fiende ej;
Bön är Valhallas barn, hör den blekenändes röst,
Den är niding som ger henne nej.

Så är vikingaviset, och det payder sin man
Vår för bröst, eller panna det slår,
Låt det blöda, förbind det sen dyr gnet är om,
Men ej för vill du helvas för var.

Så han riotade laig och hans namn med hvar dag,
Växte vida kring pännmande kvot,
Men sin like ej fann han, på blårande hav,
Och hans kämpar de stridde med lust.

Men han ojelf satt vid sordet och blickade mökt
Han såg ned i det vaggande bla,
Du är djup, i ditt djup finnes fiden kanske
Men den trifves ej ofvanyppsa.

Så den Hvite såg ned, må han taga till svärd
Jag vill falla om så är bestämt
Men han sitter i skyn, skickar tankarna ned,
Som förmörkar mitt sinne alltjämt.

Och när striden är när, tar hans sinne sin flykt,
Stiger djerft som den hvilande örn,
Och hans panna är klar, och hans stämma är hög,
Och som gjungaren slår han i förn.

Så han gick ifrån seger, till seger alltjämt,
Han var lagd på den okunnande graf,
Och han synte i söder, båd öar och skär
Och så kom han till Grekelands haf.

Når han kundane säg, som en vägarna gå,
Med de lutande tempelen sin,
Hvad han tänkte vet Freja och skalden det vet,
I som låsen det, vilen det i —

Här vi skulle ha bott, här är ö, här är land,
Här är tempelet min fades bestet,
Det var hit, det var hit jag den älskande följd,
Men den kära i norden förblet

Bor ej siden i saliga kunderna dås
Bor ej minnet i jolaregång,
Och som älskades hviskning är källornas sol,
Och som brudsång, är foglarnes sång

Hvar är Ingeborg nu, har han glömt mig alltför,
Får gråhårig visnade drott,
Ack jag kan icke glömma, jag gäpre mitt lif,
Får att se, får att se henne blott

Och the är har fögått sen jag skådat mitt land
I drottnas konungasal,
Stå de härliga fjellen i himlen ännu,
Är det grönt i min fädernes dal

På den graf der min fader är lagd har jag satt
En lind, mårno hon grönskar ännu,
O, hvem vårdar den spåda, du jord gif din mått,
Och din dagg o du himmel gif du

Dock hvi ligger jag längre på främmande våg
Efter tar ökat och olär mennskor ifrån,
Jag har åra allenog, och det flammande guld,
Och det lempna förakter min själ

Det är flagga på mast, o den visar mot norr,
Och i norr är den älskades jord
Jag vill följa de himmelska vindarnes gång
Jag vill styra tillbaka till nord ♩

Missdag på person

Nog finns här i livet en mängd ledsamheter,
Men hvad som jag tycker är värst bland förleter
Och hvad som gör emot för hvarje person,
Det är när man gäng, man har fel på person ♩

En morgon kanske du har på dig schemisen
Förrän du blir kallad att stå för professen
Tillfrågad för fylla och slagsmål på bron
Konstapeln försvann, tag dig fel på person ♩

En dag du i "Nisse" dig ser reperad
Och därtill i trämitt din bild karikerad
I vredesmod rusar du till redaktion,
Som svarar, förlåt, man tog fel på person ♩

Du önskar dig gifva af systrarna båda
Du väljes just den som är störst att skåda
Men snart blifves prun lika sur som citron
Det har du, för det du tog fel på person ♩

En dag på maskiaden, du önnu kurtiserar
Men när vid supén han sig visst demaskerar
Då är det din moster, med jämmerlig ton,
Du murmlar förlåtet, jag tog fel på person ♩

En ungmö i skymningen tar dig i famnen
Och smeker ditt öra vid gåsprasle nammen
Men snart tänder gås, flickan södsom pion
Hon viska, min Gud, jag tog fel på person.

Lyckes-sång

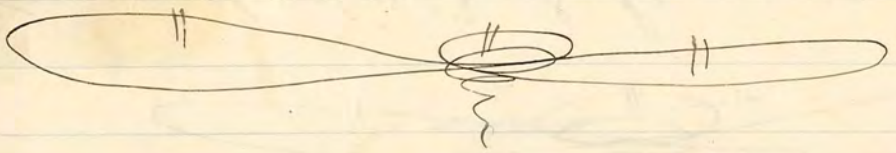
I djupa källarhvalvet här,
Jag vill av verlden glömma,
Och som en krus, så nöjd jag är
När vinets floder strömma.
Hur säll, när drufvans söda guld
Emot mitt öga pumpar,
Jag där den höjda bägare full,
Och klunkar, klunkar, klunkar.

Min värsta svår förbiten är,
Och hårt den mig ansätter,
Och får kans skull, i källarn här
Jag ber, bäd där och nätter,
Förbiten byr mig ingenting,
Ja allt hvad skvallret glunkar,
Jag bara vider kranen kring
Och klunkar, klunkar, klunkar.

Ej borgen jolägar mig bekymrar,
I vinet smärtan dränker
Jag dricker blott, och sen till sist,
I Backe famn jag somnar,
Men nu på morgonkvisten da,

vänd.

Mitt hufvud ännu dunkar
På nytt mitt glas jag fyller på
Och klunkar, klunkar, klunkar —

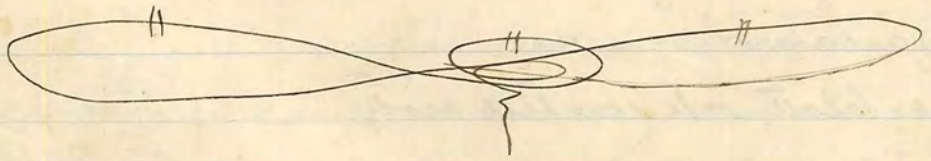
Idealet

Ett var en tid, då åfven jag,
Ett himmligt ideal mig drömde,
En bild stod för mig natt och dag,
Hvars drag jag i mitt hjärta gömde —

En mandisk må mig mötte då,
Min drömbild då jag tyckte skåda
Med lockar, gula, ögon blå;
Hvarandra liknade de båda —

Och inne likhet fann den ej,
Han var blott — hvad jag strax ej trodde
Ett illa lyckat konterfej,
Af bilden i mitt inre bodde —

Den bild jag länge sökt, men nu,
Jag funnit, jag där igjen galet,
Jag fått en man och hustig fru,
Och minn kenapapt mera idealet —

Fiisens-park

Kommen hit ja än så många,
Som får rum i denna ark,
Så skall ni ens sång få höra
Om ett mord i Fiisens-park.

Med sin Fina under armen,
Stolt och rak som en monark,
Vandrar snickaregesällen
Kalle Qvist till Fiisens park.

Och så dansa han med Fina,
Så att det gick ryktesvägen,
Men så snapsa han i kyrkan,
Och gjorde kalt i Fiisens park.

Nu blef Fina ond i sinnet,
Ty han låg på grönan mark,
I ett fat med syll och plättar,
Hosen familj i Fiisens-park.

Men då fick han se en spräcker,
Som vid Skepsbron varit clerk,
Han tog Fina under armen,
Och vandra bort från Fiisens-park.

Så blef Calle arg i sinnet
Gick och tog sig en stark.
Hosen fru som välde väfflor,
Som man tror i Fiisens park.

Kalle skälfvande i kroppen
Nästan som ett papperark,
Tog en snara och sig hängde,
På en spik i Fiisens-park.

Men han nu tänka till om en andran
Spiken satt i bara bark
Nu är han gift med krögarns Lotta
Och dansar polka i Fiisens-park.

Selmas klagan

Vid lindens fot, vid Mälarstranden
Selma med sin lilla satt,
Solen sjönk från himlaranden
Ned i vågen det blef natt
Solen sjönk från himlaranden,
Ned i vågen, det blef natt ♫

Fredrik! Fredrik! detta hjerta,
Som så trogen slår för dig,
Kände du min bittra smärta
Du visst aldrig glömde mig :|: ♫

Natten kommer, lärkan tystnar,
Vinden flyr till makens bröst,
Nattergalen tjusas, lyssnar,
Uppå Selmas milda röst :|: ♫

Natten, gråten och en lilla,
Skapten för mitt ömma bröst,
Nu i tystnet tårar gjuta,
Var den öfvergifnas tröst :|: ♫

Så i natten Selma gråter,
Fäller tårar i sin hand,
Reser sig och opåklagad skrider,
Ned mot flodens dunkla strand :|: ♫

Selmas öga följes vågen,
Följde flodens rulla lopp,
Får i ögat, sorg i hågen,
Blef den öfvergifnas hopp :|: ♫

O, hvad är det som flyter,
Så det silfvervanen hvit,
Nej, den hårda böljan byter
Sig mot Selmas kalla bik :|: ♩

Ack, då fram ur skogen kastar,
En ynglinj fort mot thanden ned,
Djerft i vågen kan sig kastar
Kämpande mot böljan med :|: ♩

Då elfkung log från jådens salar,
Fredrik söker du din mö,
Kärlek bor i dessa salar,
Flokar du, välan så dö
Kärlek bor i dessa dalar
Flokar du, välan så dö ♩

Min flicka

Evigt, ack evigt, jag vännen blir trogen,
Tänker på henne för hvarje minut,
Går jag ock ojunger bland blommen i skogen,
Borger jag dölla vid stormarnas gjut ♩

Hon är min tanke, min längtan, min lycka,
Hon är mitt lif, i den svärmande vår,
En gång som brud, ack jag vännen vill trycka,
Komma med henne, lilla lifvet förgår ♩

Lappalonna

(Hvita (eller) Lufvan) vals)

Ver dag då mitt hem jag bytte mot fiska ej ön,
jag sade O! moder bed för mig en bön,
Och des under tammarinden jag Nina såg
Min älskling med tår på kind och sorg i håg
Vår jag på sjön du Gäfva kanske en tvål,
Flyger en snöhvit dufva, hem till ditt fjäll,
så till ditt fönster ila, min själ det är
Som för en stund vill hvila i famn så kär.
Raske sjömän halla, upp på hafvet det blå,
Ver vinden susar, vågen vallet brusar
Sorgonna ditt ej når

Men skulle bölgan mig föra så saktelig
Tillbaka till eder i kära som älsken mig
Så skall jag ständigt förblifva hos mor och dig,
Ve andra på väg ma dufva förtan mig
Nina, hvad höjd af lycka, då till min bud,
Mig skall min moder smycka, vid klockans ljud
Så skall i dans du svinga, med lätt bekag
Och tammburinen skall klinga, till ljusan dag,
Raske sjömän halla, upp på hafvet det blå,
Ver vinden susar, vågen vallet brusar,
Sorgonna ditt ej når

Men tvart har vi vänt vårt roder, det hemåt bär,
På stranden jag ser min moder kan emot mig är,
O, säg, hvar är Nina? svara, hon står dock stum
Och trösta bara hon pekar mot öde rymd
Ver under myggräfd tufva, hon slumrar nu
Nina, du hvila dufva, det var dock du.

Gjungman, din vakē är inne, stå upp, var snar
Risar då Gud mitt sinne, en dvärg dej blöt var,
Raske gjömän halla upp på kapret dej bla,
Ser vinden svar, vågvallet barnar
Sorgena dit ej når

Fammarsck

"Stå ölark" du Gjuskē viddavak
Kring dina fosterlandska paner,
Och drag åtad, med sångens glada makt
Med mod, på dina skilda banor,
Ju ligger ötta fjäd, som Gjuftigt mänoken,
Öfver berg och dalar,
Och i åskdigen tid, blott hopp och kärlek
Nordens ande talar,
Men kommer några vara fjäll på nära,
Och mulnar det i Svitjöf, da bröder,
vid namn vi gamla åra
Vi krugga ossen väg i blod,
Och strypa vi på ärans bana
Om Skildus våra lif begär
Vi svepa kring oss, Sveriges fana,
I döden den brudtäcket är

Ros-Mari

Ensam i skogen sjöng den vackra Ros-Mari,
Kom till den klara bäck och såg sin bild deri,
Såsle sitt långa hår,
Log som den fagra vår:
Hur är min bäck så glad, den kan i blommor gå
Såg, hvarför lev i dag
Skogen i grönt behag?
Hvarför är himlen blå och hvarför sjungen jag?

Kom, sade bäcken, kom du vackra Ros-Mari,
Kom, som en vind i skogen susar glad och fri!
Sätt dig invid min strand,
Svalka din varma hand,
Lös dina skor, och fäll ditt blåa strumpeband,
Hvila vid björkens rot,
Bada din hvita fot,
Skölj dina röda kinder, tag mitt svar emot.

Därför är jag så glad, du vackra Ros-Mari,
Att jag din spegel är, och ser din bild däri,
Därför i bäcket behag,
Blommar din skog i dag,
Därför att Ros-Mari, här sjutton vårar drag,
Därför är himlen ljus,
Därför sjungen du,
Därför att bortom skogen bor en hjärtekär.

Kristina Nilssons afskedssång.

Bort till fjärran land i söder,
Der orangedufvan glöder
Och der mandelblomman doftar
Nästergalar slå,
Med min vandringsstaf i handen
Flyr jag till de sälla landen
Men på dig jag tänker ofta,
O, du mitt fosterland, ända
Ända, ända!

Härlig söderns sol lär vara,
Fjermona blå der mer klara
Himlen närmare till jorden,
Jorden själf ett blomsterland,
När vig silfvermånen breder,
Tyst till honom då jag beder,
Helsa, helsa hem till norden,
Der en vän mig minns ibland,
Ibland, ibland!

O, farväl o Nord du höga
Ofta ur minnet på mitt öga,
Dig jag måste öfvergifva
Ifrå vidt kring land och hav,
Kommer jag en gång tillbaka,
Ty den Gufva vo på smaka,
Har ej annat du att gifva
O, så gif mig då en graf,
En graf, en graf!

Gossen och fogeln i bur.

Gossen:

Säg fogel hvarför kvittrar du, ej mer så glad för mig,
När du var fri, då hörde jag hvar morgon upp så dig.

Fogeln:

Ack, gosse, när jag fordom sam, att det ljusa blå,
Så lekte jag då flög jag fram, med mina syskon små.

Jag var så nöjd, så glad, så säll, jag flög från gren till gren
Jag sjöng var morgon och var kväll, min lofsång om vår ren.

Jag fröjdades by jag var fri, i lyndern var mig gång,
Nu är den ljusa tid förbi, och bortå är min sång.

Gossen:

Men fogel, när du älskar så, att vara glad och fri,
Säg, hvarför ville du då väl, hos mig en fånge bli.

Fogeln:

Ack gosse man är sällan nöjd, med det som ödet ger,
Man lemnar lätt en säker fröjd, för den som lyser mer.

Jag satt uti ett träd och såg, din bur som öppen stod
Och invuti den samma låg, en druva röd som blod.

Jag blåndades af druvans glans, jag ville smaka den,
Jag flög i buren från min gren, men gallret slog igen.

Nu sitter jag så tyst och ser, hur allting fröjdar sig,
Hur rosen blommar, doften ler, men icke mer för mig.

Så vinden susning, floden brus, och mina bröders sång,
Och uti sommarnatten ljus, jag klagar mången gång.

Så fogelns sjöng, men ingossen log, och allt en minut,
Den lilla dörren upp han slog, och slåppte sångaren ut.

Den pålste allaf långtan bann, att komma till det blå,
Han satte sig på ingossens hand, och sjöng melodiskt så:

Fogeln:

O, gosse, i din unga barm bloll frid och glädje bor,
Din väg är ljus, din himmel varm, men en gång blir du tor.

Så lemnar du den trygga rig o gar till andra land,
Men glöm mig ej, och pånsin dig, mitt öfstånd ibland.

Så hellre fri bland stormarslek, på nödens klippa hård,
Än såsom slaf, vid vestans smek, i nöjets rosengård.

Så sjöng den lilla sångaren och flög mot södens guld,
Men ingossen uppsang sin väg igen, af sällsam långtan full.

Bilden.

Tusande bild av de fordna dar,
Kom! ack dröj än i hjärtat kvar,
Stunden nöjen andra fullt må pröva,
Eller kopparns glans, sådan är ej minnets röst,
Tusande bild av de fordna dar,
Kom! ack dröj än i hjärtat kvar.

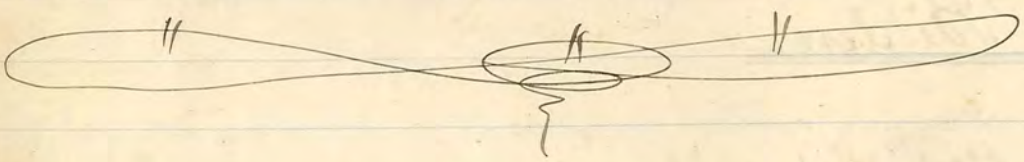
Fyrverkerivisa

Hvar mennisko finnes vill, En smula af fyrverkeri,
I öfversta ändan man har, ljust det som kan blända en hvar,
I täfvet så kåpporna mans blå, Men nåt som man dem minn går,
Mot himlen man tager ett skutt, – Med en smäll så är det kaput.

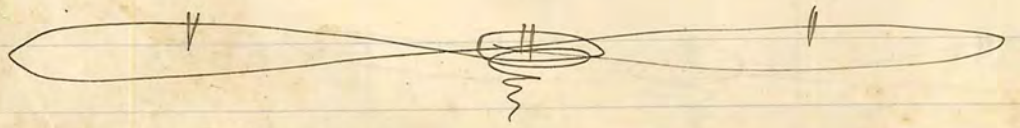
En gammal och ståtlig far, Som knappast har mången för dår,
Han liknar i allt sinnerhet, En tolfskillings enkel raket,
Man tittar ej synnerligt på, Ett något dåligt krumma på,
På vägen där går man så trött, – Med en smack, och så är det kaput.

En sorgfri och glad vivör, Bland sodanas tågtes mantör,
Han tufs bäst bland stjernornas rad, Ack sannar så mycket glad,
Och fodras därtill en man vill, Ett laddningen godt räcker till,
Ty har han därom dåg ej skött, – Han vinglar, och så är det kaput.

Koketten så yppig och grann, Hyns ljus så och blända hvar man,
Guldregnsraketen dig lik, Högt dyr, men ändock magnifik.
Beundrande skaran på ta, Ett tända som ljus och se på,
Men det ej ansågs för sött, Ett fort, och så är det kaput.

Från vaia löften löst nu vi båda,
Ett alltid sagt farvål, och om vi mötas sen,
Så ingen då i vaia blickar skåda,
En skymt af fordna dagars kärlek, än.

Sången

En engel är sången, ett klingande bud,
Mellan menska och Gud,
Till omätlande syften i menskans tröst,
Bär han himmelens tröst,
Vet ljusnar alltmera, när engelen talar,
Kring berg och dalar.

Ty fans ej ibland, den hugsvalande sång,
Före dagen val lång,
Och tvang han ej smärtan att lägga sig lugnt,
Blefve lifvet val tungt.
Men sången, försonande sitter hos anden,
Och lättar på handen.

Och stjernor af minnen, och stjernor af hoppo,
Gå i tidsmatten opp,
Så Anina lyss i det ljus, där hon bor,
På sin himmeloka bor,
Hvart moln som bor åska, hvar plåga, hvar smärta,
Försvann ur dess hjerta.

När engeln vinkar, för Aninas syn,
Skymtar hemmet i skyn,
I jordlifvets vimlen, när guldharpan slår,
Då har Anina vår,
Så ler hon mot ödet, hur mildt det sig böjer
Blott engelen dröjer.

Hvad mig hände

Jag gick mig härondagen, i elegant kostym
Med byxorna på vaden, af doftande parfym,
Hurtig är mitt psykelle, jag stadens herr är,
Och hvart jag mig här vänder, ett leende jag ser,
Min bär, fast utaf siden, är tom på innehåll,
Ej'en kopek finnsiden, allt gått för fan i vald,
Nyss var jag hos min skrumpa, där blef processen kort,
Min nya silkesskrumpa, den bars till stampen bort
Men hvad gör det i alla fall, tralla - - - -
Min elegans mig vädda skall, tralla - - - - -
På söder bor en gammal tant, högst scharmant o galant,
Hon tyckas af min nobla sort, o ger mig femti kort,
Ja, såsom man är klädd, så blir af folk man hädd,
Blott elegant man är, och stolt sitt huvud bär,
Blott nobelt man mig tror, och konyaksvangen gör,
Som gentleman man gär och penga får,
:|: Ja, det gör jag, och så får jag,
Fast det händer nog ibland,
Att jag icke får ett grand :|:

Hvad på denna färd mig hände, jag nu berätta skall,
Till slussen jag anlände, försatt av olycksfall,
Uppför Stigaträns backe jag klef i Gudagrafvet,
Med framåtlutad nacke och långsam nobel takt,
Jag kände sedan fröjden af mina femti kort,
Så plötsligt i span köjden, jag fick en kall badusch,
En spiga, fan anamma, mig vällar slick malör,
Hon åfven i det samma, sitt vatten sållokaps gör,
Den första stöten fick min hatt, tralla - - - - -
Som får så nobelt på mig satt, tralla - - - - - -
Ett andra fick med räddning gå, men gnäs, ful och väl,

Och mina byxor elegant, pälätat all sin glans,
I mösserabelt skick, jag sedan hemät gick
Ej tanten pentsmå, att mera tänka på,
Men i min ensamhet, jag bitna tårar grät
I ensamheten gå och tänka på,
Att såsom man är klädd, så blir af folk man hädd,
Blott elegant man är, och stolt sitt huvud bär,
Blott nobelt man sig för, och komplimanger gör,
Som gentleman man går och penga får,
:|: Ja, det gör jag, och så får jag,
Fast det händer nog ibland,
Att jag icke får ett grand :|:

En fråga

Vackra flicka, får jag binda, mörka myten i ditt hår,
Jag vill söka blott din lycka, den okände torka bort min tår.

Men du våra glada lekar, Ser vid våra barndomshem,
Vid den lilla ormala gatan, Jo du minnes säkert dem.

Men så återbilden barndomsminnen, Blekt liksom under årens lopp,
Och jag såg dig icke sedan, Förrn du växt till ung flicka opp.

Och dåvaknade en mängd af, Minnen från en svunnen tid,
Och min barm en längtan brände, Efter barna åren ljuda.

Till en del vi ännu kunna, återfå de flydda år,
Vackra flicka, får jag binda, Mörka myten i ditt hår.

Necken

Djupt i hafvet på diamantkällen,
Necken hvilar i grönan sal,
Kallens tårar spårna mörka pellen
Öfver skog, öfver berg och dal,
Kvällen vädr i svarfan högtidsstund,
När och fjärran ej, en susning, hörd ljud,
Stör det lugn öfres nejden rår,
När hafvets kung, en gyllne harpan går.

Ägir döttrar konom saktelägen
Gunga fram på den klara yt,
Havsens ljud de gå så sångelig,
Stöka fjärran en våg att dö,
Fast kann öga vädr ät dunkla kimmelen,
Ingen stjärna bådar nattens drottning är,
Frej å smyckar sitt gyllne hår,
Och Necken så sin sorg på harpan slår.

"O, hvar dväljs du, klaraste bland stjärnor,
I den blånande skymningsstund?
Du, som fordom en af jordens tårnor,
Var min brud uti hafvets grund,
Och, när hjärtat brann vid mina ömma slag,
Smög så ökon och blyg, de tjusande bekag,
Mot min barm i den svala flod,
Och gyllne harpan stämm på vågen stöd.

"Aven dig Odin bröd högt öfres jorden,
Evigt stråla från Gimles famn;
Med sin harpa sångarn, ensligt vorden,
Kvar blott eger din bild, ditt namn,

Men en dag, när Midgårdsormen reser sig
Rudas våpnar, allt förlossar – då hör dig,
Skall jag åter på vågen blå,
För nya verldar gyllne harpan slå:"

Så den sagne, Men vid hvilolanden,
Freja huldt genom nattens ler,
Evigt på den guldbeströdda stranden
Sina tårar hon glänsa ser,
Och sin vän på hafvet helsar hon så mildt;
Vågen speglar dansande den huldas bild;
Vecken hårt på böljan blå,
Så gladeligt sin gyllne harpa slå.

Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
Gå tills dansi den stilla gråll,
När de skåda silfvertonen skalla,
Öfver stranden, från fjäll till fjäll,
Men när blodig dagens dröm i öster står,
Bleknande och rådd den blida stjärnan går.
Sorgligt afsked hon blickar ner,
Och gyllne harpan klingar icke mer.

Mannens kärlek är en del af mannens lif,
Men kvinnans kärlek hela hennes tillvaro.

Madam Lundins klagan.

Emsan bortåt klockan elfva
Får beslöjad hem jag gråt,
Då jag tycker, åh mig skälfva
Jag en karl i sällskaps fått,
Herre mån ge, ja, jag dem kånner,
För att oss förarga vått,
Herre mån ge, ja dessa månner,
Ha så högst kunöva sått,
Ve ha så högst kunöva sått.

Skåna, fast jag ej en kånner,
Får jag bjuda en mån arm,
Så han böjar, tånke en vånner
Mån förfaran och mån harm, Herre mån ge, etc.

I Berceli park alltredan
Tyckte han mån arm så ömt,
Hulda! såd han, långesedan
Drömt en sådan blund jag drömt,
Herre mån ge, etc,

Men att slutligt mått nå någa
På nonbo han skånde mig
Skåde, o kan jag våga,
Att tull hemmet följa dig
Herre mån ge, etc.

När vi åndtligen anlånde
Till mitt hem vid tyska plan
Och då böjan lyfte då vånde
Tvått han om och ökrek, fy fan!
Herre mån ge, ja jag dem kånner
För att oss förarga vått,
Herre mån ge, ja dessa månner
Ha så högst kunöva sått,
Ve ha så högst kunöva sått.

Venediğs-vals.

I hafvets blåa böljor, den klara månen sken,
Jag låg i lätta båten i drömmar helt allén,
Så pölöliğt o hvad tjusning, i sommarkvällen tjum,
En fé, med tjusa lockar stög upp ur hafvets skum,
Dêt plaskar, dêt plaskar, så lustigt på vågen,
Härligt beträlad af fullmånens sken,
O, vore så tänkte jag lyfrad i vågen
Vore hon min den förtjusande fén.

Jag såg vass-gröna ståt, krusig mjuka midjan lågt,
Och vallenliğa yrydde, de gyllne lockars prakt,
Af svala vågen skölğdes, den marmorhvita barm,
Och i det dunkla ögat brann kärleks-glöd så varm,
Dêt plaskar, dêt plaskar, etc.

Opp i ön sam mig locka i kvällens tysta stund,
Till Sirén sången löde vig hennes purpurmund,
Den klang på dolda djupet så smäktande så ön,
Jag lyssnade belåtet som i en salig dröm,
Dêt plaskar, dêt plaskar, etc.

I ensamhet all skåda, behagen tjusa prakt,
Jag gerna genomvakat den hela månskensnatt,
Men var det blott en drömbild, du underbara fé,
Jag ville då för evigt den tjusa synen se,
Dêt plaskar, dêt plaskar, så lustigt på vågen,
Härligt beträlad af fullmånens sken,
O, vore så tänkte jag lyfrad i vågen,
Vore hon min den förtjusande fén.

Skärgårds flickan

Jag är en skärgårdsflicka jag, På öjen färgar mun dag,
Och till de tysta bölja sång, jag lyssnar dagen lång.

När vinden blåser öfver öjen, Och fladdras i mitt hår,
Aldrig nånsin går ej den stolta mö, som jämnårid rodret står.

En öjömans maka skall jag bli, Skall gå på stormigt haf,
Och kanske finna därute, Min ofärdstid graf.

Jag väntat har uppå min vän, jag väntat är från år,
Han kommer väl en gång igen, jag hoppas träffa får.

Den sista gång han for från mig, Han sade till mig då,
Hur ömt jag hafver älskat dig, Hur tungt att från dig gå.

Ett bud det kom från fjärran land, Det skepps han farit med,
Det slagit mot en klippig strand, Min Georg finns ej mer.

Jag var så glad jag var så fri, Likt fogeln uti skog,
Jag skulle Georgs maka bli, Men hoppet mig bedrog.

Jag kan ej glädjas vara glad, Som fogeln på sin gren,
Snart skärgårdsflickan öfver öjen, Farhem till fridens land.

Harpan

1.

I ensliga stugan en kulen kväll,
Steg Gunnar med bark ifrån skogen,
Till bröd skall det bakas, på ugnens häll,
Men icke ett mjöldoft, fanns i hans tjäll,
Och icke ett ax uppå logen.

2.

Då kommo emot honom barnen två,
Med bleknade kinder, de arma,
Gif bröd åt oss fader vi hungra så,
Ack låt oss allenast en smula få,
Jag har intet, "Gud sig förbarma.

3.

När moder bars bårt på den svarta bår,
Och när under mullen dess kista,
Blef gömd under vallen där krykan står,
En kaka du gaf den var vän af din tår,
Såg fader 'O, svar det den sista

4

Ack barn jag har intet att ge er i dag,
Men Gud skall i morgon väl sända,
Ren hjälp vi förbida af hans beha g,
O, varen blott stilla och nöjda som jag
I morgon här bakas— kanhända

5.

Då tog han från mossiga väggen ner,
Sin harpa, hvad makt i dess strängar,
De hungrande små icke klaga mer,
På enfallna kinderna gladjen ler,
Och klangen kan plågorna hämma.

vänd.

6.

Med ansiget bortvändt att dölja en tår
Att icke sin ångslan förråda,
Nu fadren en muntrande polka slår,
Och barnen de dansa och kvällen förgår,
Tills nötta de slumrade båda

7.

Vid bädden af små där de slumrade är,
Så bad han: o Gud ifrån nöden,
Bevia dem du alla kärlanders vän,
Det skedde, de vaknade aldrig igen
Befriaren kom-det var döden

Fången

1.

Mot fängelset går jag så tillna,
Mina händer äro bundna med järn,
Uti kindeina tårarna trilla,
2. Men jag måste dock lämna mitt hem

O, arme, hvad skall jag nu göra,
Vid sidan af mig går en vakt,
Som skall mig till fängelset föra
Snart sitter jag ensam försagd

3.

Nu sitter jag inom dess muras
Är ej mer som fåglarne fri,
Jag får nu min mat tillsp andra,
4. Lik fågeln som sitter i bur

Min fader och moder derhemma,
De sörja och gråta för mig,
Mig tycker jag höre en stämma,
Du vandrar på villparen stig

5.

Min moder har sörgen så svåra,
För mig har uppsänder en bön,
Hon har fällt så mång' tusende tårar,
Som en moder har fällt för sin son.

6.

Men felat det hafva vi alla,
Dock felet såg är det väl mitt,
Det går så lätt för en yngling att falla,
Så har det i verlden gått mig.

Mitt allt

1.

Hon har bild mitt hjärta lyser
Att min själkel innebär,
Hon är solen som mig lyser,
Hon min lefnadsengel är. 2.

Mörkret i min själ sig lade,
Och då kom hon som en vår,
Hennes blick mitt "varde "sade,
Och mitt bröst blef ljust igen.

3.

Utan henne allt jag saknar,
Vilse far på tidens stråm,
Hon är tanken då jag vaknar,
Drömmar jag, är hon min vän. 4.

Allt med henne har mitt hjärta,
Vingad gör hon tidens gång,
Hon är trösten i min smärta,
Hon är gläjden i min sång.

Afskedsstunden.

Farväl min älskade timman skuder,
Mot afskedsstunden allt mer det lider,
När solen sjunker i västen ner,
Då är din älskling hos dig ej mer.

Men liksom solen i rosendagen,
Med vemodsfägje ett afsked tagen
Han vet han kommer så visst igen,
Så skiljas vännen ifrån sin vän.

Med soligt läge fast hjärtat gråter,
Vi skiljas nu men ett träffas åter,
Hvad Gud förenat ej sönder kan,
Oss skiljer intet ifrån hvarann.

Hvar afton dagger i gräset blänker
Som afskedstårar när sol sig sänker,
Och skymning faller kring sjö och land,
Då lossnar alla naturens band.

Då stämmer Necken sin harpas strängar
Och älfvor dansa på blomsterängar,
Och allt befrias som bunden låg
I menniskobröst, som i skog och våg.

Då flyger själen på drömmevingar,
Till fjärran vänner ett bud han bringar,
I naturens tystnad du höra kan,
Oss skiljer intet ifrån hvarann.

Marinellas små ökälmsbjeskew

Tag ditt glas och drick ur på sin vosiga oky,
Hälsa gladjen välkommen lät vargarna fly.
Ja vid bräddade glas, och en munhanre sång
Han ej sinnet bli tungt, eller dagen för lång.
Klang; under ökäm och glam;; Och med höjd ö hurr;;
Klang; dans a gladjen fram, Ur gyllne drufvas must
Härliga saft! Härliga saft!
Glödande, tjusande, Höfvande susande
O, hvilken kraft, ja hvilken kraft
Bor i den ökummande saft.
Hell! druvornas Gud,
Du som ger glans åt nöjet, färg åt löjet
Dig vill jag lofva högt vid jublande sångers ljud.

Om en gång fyll ditt glas, till dess yttersta rand,
Drick en skål för vårt härliga blomstrande land,
Ja en skål för var krulle af vinrankor prydd,
Och en skål för var tärna i lundernas skrydd,
Klang; för hvar kind så röd, För hvar pruyounmund,
Klang! för små kyssars glöd, I en lycklig herdestund.
Härliga saft! Härliga saft!
Glödande, tjusande, Höfvande susande,
O, hvilken kraft, ja vilken kraft
Bor i den ökummande saft.
Hell! druvornas Gud,
Du som ger glans åt nöjet, färg åt löjet,
Dig vill jag lofva högt, vid jublande sångers ljud.

Flottan är bäst.

Original-kupplett af
Rigoletto.

När isen börjar gå, och våren inne är
Ahoj! just böljan blå, oss genast mönstra plär
När ditt blåser nypp tull brå, i tacket ochtåg
Vi lemna stugans spis, och plöja frigjord våg.
Snart växer by till storm, som piskar skumans borg,
Fälluften blef enorm, den alla segel torg,
Fast lungblöt är vår kropp, vi kuta fiske i toppo,
Så blir det annan vals, för den som ögasl är
Landkrabba sådant der, begripa icke alls.

Ute en stormig natt, på nypprånd ocean,
Jag på min rutkik satt, och såg mot ändlös bån,
Helt plötsligt glöd signal, från fartyg upsprungit läck.
Det var från Portugal, fort-alle man på däck.
Vår storbåt sattes ut, allt var i blinken klart
Vi fatta raskt beslut, att vraket hinna snart,
Vi trädda en och kvar, så hajen ingen tar,
Så blir det annan vals, etc.

Vi många länder se, och fara jorden kring,
Jemt flickor ett tu tre, för oss på fasligt ypsning,
Vår ökuta ligger fin, och fejad i var vrå,
Vi ha champagne vin, sydfrukter likaså,
Så många "kunglig gäst," honolulärk var,
Vi bjuda till vår fest, hejdundrande kalas,
Men högst dekolletté, man på "promenaden se,"
Så blir det annan vals etc.

Vi där ïïu fod och kärï, kedyra flickorna,
Vi anse ej som kärd, men väl flottörerna,
Tolnïden gär de ut, med mod uti sin barm,
Tänk bara dess salut, gör ju förskräcklïgt larm.
Mod fienden vi slåss, och skrïa skall på skott,
Dess pansarbåts-kolos, har snart sin kypa på,
Men riktïa ütï kag, vi gunga lätt på vag,
:/: Vi är en munter vals, för den som sjögard är
Landkrabbor sådanï der, begripa inte alls :/:

Flickornas-ökål

Med fojd uti kjärtat, och glasen i hand,
Med kjärtat i låga och kuroden i brand,
Får eder i kulda i kjusande tärnor,
På kärlekens kimmel, i ökålande stjärnor,
I våra fäkloppningars kjusande mål
Får eder o, flickor vi tömma en ökål :/:

Du yngling som eger en älskande mö,
Som endast för dig önskar lefva och dö,
I män och i gubbar, i gamla och unga
Kom låtom oss alla för flickorna sjunga
I våra fäkloppningars kjusande mål
Får eder o, flickor vi tömma en ökål :/:

En ökål för kvar tärna i lefnadens vår
En ökål för kvar tärna som älska förmår
En ökål för kvar mö som dig trogen kan te alla
Brunetter! Blondiner! ja ökål för dem alla
I våra fäkloppningars kjusande mål

Föredero, flickan vi lämna en okäl

Fly ej kärlek

1.

Fly ej kärlek från min hydda,
Har du löftet väl förglömdt,
Jag så troget okan dig omyndda,
Och dig vända, ack så ömt

2.

När som våren kom, du sade:
Evigt blir jag hos dig här,
Ack! da såg jag ej du hade,
Vingas uppå ökuldran der

3.

Björer, lövar, intet dera,
Hejda dig på tidens öron,
Kärlek, ack, du är ej mera,
Än en flyktig vårdagsdröm

Sjung! Sjung!

Sjung! sjung brusande våg,
Visorna dina vet jag,
Sjung! sjung, fogel i skog
Sällarna kan jag nog

Sjung! sjung, blomsteri skog
Sucka sen aldrig mera,
Sjung! sjung, min hjärta du,
Klaga ej mera nu

Glädjens ögonblick.

1.

Söj ej den qvarlende, dagen förut,
Njut af den flyende, hvarje minut,
Rosornas doft, druvornas ranka,
Skynda att fånga,
Ynglingaåren, du själf är ej ung.

2.

Fatta det blinkande, glaset på pann,
Sjung om den viskande, kärlekens fröjd,
Men då du ler, munnen på dagen,
Skrämm ej bekagen,
Flydda en gång, de ej följa dig mer.

3.

Tänk ur den sparade, ungdomens bål,
Tänk den bevarade, oskuldens skål,
Glädje och dygd, Elda hvarannan,
Kransad om pannan,
Tystnaden skämtar, i vinrankan skygd.

4.

Klinga med roliga, vännen i lag,
Tryck den förtroliga, handen i dag,
Kanske du den, aldrig mera betyger,
Käjarens nyckter,
Brud ifrån brudgum, och vän ifrån vän.

5.

Glad må du somna i graven du ock,
Känslorna domna i tiden ändock,
Efter en gråt, månligen nyttan,
Hjärtligen sluten,
Sofver man roligt och vaknar man sällan.

Rövnöjai

Viu du se en ökymö ütaf deü höga,
Kärleken som ofvan molnen bor,
O, så blicka då i qvinnans öga,
Och du ser den närmre än du tror.

Rövnan sin ütaf den ömsinte are,
Skapad blef, och när han ögat ändt,
Sade han "Ess minsta språk förklare,
Hvad jag vid mitt verks fullbordan känt."

Därför denna flickan maki som höjes,
Hvad som väldet alldrig höja kan,
Därför denna blick som höjer,
Upp tiu öfjärnorna en stöfletsman.

Därför ofta ser en ståndt förvinna,
Hvad som mannens öga har förbi
Han giugt han i allt viu finna,
Han viu finna kärleken däri.

När som språket icke mer förmädde,
O, kun ofta var en blick ej nog,
Och den svaga på den starke rädde,
Först när bistånd han af ögat fick.

Se på flickans rädda blicke somilas,
Lik en fjäzad dufva, fat omkring,
För att dölja att den stundom tvilas,
Sig på en, i ynglingarmes ring.

Vet för hvilket ord hon icke finner,
Vet som hon sig några tänka kunnat,
I ett ögonblick till honom hinner,
Som ett ljärnskott uti gräsen snabbt.

Älskarinnans ögon se, då brunnen
Första kyssen på dess läppar är,
Och ett blygsamt ja, från rosenmunnen,
Ekonan sitt på älskarens begär.

Då det talar ut i ömma lågor,
Hvad som tungan icke mer förmår
Och i helig hyttnad svar och frågor,
Kyssa fram ögonens känslands tår.

Eller se hur modren öga sänkes,
Ned till försängen invid sitt barn,
Att hvad hjärtat känner, själen tänker,
Tolkas der med blickar ej med ord.

Renare ej månens anlet skådar,
På en källa som bland blommor står,
Solens första strålar ej bebådar,
Högre höjd än från den blicken går.

O, så barn du skapsamt högra under,
Skön gerningsöga herliga barn,
Ekän mera ökän i sångens under,
Milda gerningar allmäktiga ting.

Ver öfvergifva

1

Blott för dig min unga hjärta brinner,
Ack det blir så kärleksfullt för dig,
Dig, jas dig jag alldig kan förglömma,
Fast jag vet att jag är glömd af dig.

2

Fogel ökan du i min minne blifva,
Tanken därpå ökan en nyttning bli,
Ack din bild ökan för mitt hjärta svåfva,
O, så länge blodet rör i mig.

3.

Går du någon gång på kyrkogården,
Ver ett enkelt kors i hörnet blir,
Kasta då en blick på minnesvården,
Ack då ser du huvem som hvilar där.

4.

Det var han som älskat dig på jorden,
Det var han som led och dog för dig,
Det var han som sade dessa orden,
O, lef lycklig men förglöm ej mig.

Snabba äro lifvets stunder,
Liksom tonen de förklinga,
Ven en skald, på lyran slår,
Men från minnets sköna stunder
Ekot ville dem återbringa,
Till ett bröst som dem förstår.

Bellmans sång.

God morgen bror Persson du glada lax,
Ven läwa, käcka, fiska knyss gai fram med eldigē mod,
Och högt dina toner skönsma genom dufvans ädla blod,
Din fladdrande fana höj i spetsen för diū kompani,
Och sjung och druck, Och sjung och druck,
Och lefi elkorgen fri.
Vänliga toner vinka tyst och mildt,
Strålande en härlig, härlig bild,
Simeons kraft bemästar, tiden flyr,
Och hvem skönt ai lifvet under munkas aftentyr,
God morgen bror Persson du glada lax etc. f.

1.

Här är min barndomstid förflutен,
Här har jag drömt min oskuldsdröm,
Här lik en ros bland tistlas bruten,
Min ej är stod fram så ökän, så ömm,
2 Här sjöng dig lunden sina sånger,
Och liljan räckte kappan med dig,
Och sjön har speglat hundra gånger,
De dagen som förjagat mig.
3. Hur kärt har mig ej ölandet varit,
Och är det än, då du är där,
Du vet nog hvad min ej är efterit,
Hvar gång som jag ss tänker där.
4. Här skall det mognar, ej blott kn opp as,
En saligket så ömm och varm,
O, hvad du en gång, lät mig kappas.

Här i min himmel vid din barm.

6. Man säddar ossman vill os skilja å,
Och skvallret märke ha sin gård,
Men blif ej rädd min bleka lilja,
Jag vet hvad hopens dom är värd.
6. Ho ej att den förrän ett hjärta,
Som gång ielee miss förstod,
Det ges ej iglädje utan smärta,
Och kärlek finns ej utan mod.

7. Bli stjärnorna på färten kalla
Min glöd ai ej med dem förbi,
Låt oden ifrån himlen falla,
Men jag skall doch dig trogen bli.
8. Gå vök kring söderns, och kring norders,
Det ädlaste och bästa, tag,
Men aldrig finner du på jorders,
En vän som älskar dig som jag.

Farväl.

Farväl, farväl i dokiljas ät, Att skilda stigar vandra,
Men icke under suck och gråt, Vi skiljas från hvarandra,
Räck mig din hand till trofast slag, Som gå till hjärtat gift o tag.

Hvarhän du går min bäste vän, Min tanke skall dig följa,
Om Gud så vill vi träffas än, En gång på lifvets böljа
Och har du icke då mig glömt, Blir kanske vanni att hvad dryf.

Till dess farväl min glädje au, När du på mig är borta,
Till blida våna minne skall, Skilsmessans dag förkorta,
Och hoppet om..... doch nu farväl, Vi ses igen, let väl farväl.

Wänian

Ej kransad mer af ohälarnes tår,
På Thetis bädd, sitt hufvud soden böjes,
Ack dimmans flor, sig öfver fällen drar,
Men älskarn dröjes.

Olympiska nattens gyllne öjensol ler,
Lunans dotter, silfvermolnen flöjes,
Ack timmelok vällust andas ängarna,
Men älskarn dröjes.

Mathildas hjärta klappar af begär,
Den barm af längtan vällustfullt sig höjes
Mathilda vakna suckande och kär,
Men älskarn dröjes.

Hvad ser jag skymta där på fjällens kolar,
Hvad kalla bullret nu mitt öra röjes,
O, tråd! O, skuggor! grymt i mig bedrar,
Men älsklingen dröjes.

Jag vill spelmannens milda ögångas slå,
Den röst elysiskt lugnas och förnöjes,
Så längtansfulla silfverljuden nå,
Men älskarn dröjes.

Dock kalla öppnar dörren --- ur min hand,
Spelmannen faller klingande till jorden,
Det är min älskling! Gråt i kyssars brand,
Förkrafter orden.

Vikingens sång

God natt! God natt!
Du drottning i gyllene skrud,
Du Skånelands vikingabrud,
Nog ser jag, du sörjer och gråter,
Men gråt ej! er tårar jag såter,
Fast natten i norden är lång,
Så blir det väl morgon en gång.

O, vore jag som du,
Så nära den önskade strand,
Vid nya lyckliga land,
Fort, drake, på böljorna ila,
Snart slipper du mig och får hvila,
På hafvet, på jorden är strid,
I jorden får vikingen frid.

Jag seglar på storm,
Får vill jag på hafvet framgå,
Men tyst ligger stormen ändå,
Får drefs han med kraft mina segel,
Nu ser han sig hellre i spegeln,
Och smeker med jälkande vind
Den flärdfulla sjöjungfruns kind.

Ack, ensam som du,
Jag far på den högblåa väg,
I ofvan högtidsligt tåg,
Du tvilar hos prändema dina,
Men här äro fosterbröder mina,
Ej ger jag bror eller far,

Mitt svärd är det enda jag har.

En afton som du,
I guldklara susningen klädd,
Jag drunnar på blodrödan bädd,
Du veden din anletz dölje,
Jag sakta i öpnen dig följer,
Du glänsande drottning, farväl!
Far oligt, far sälla, farväl.

Afsked.

Fragät ej mig, du som mitt hjärta dyrkar,
Hvars sorgsna klagan helgar dig,
Din återkomst jag under tårar yrkar,
Fragät ej mig.

Men om bland dem, som tjusta dig betraktar,
Sin krans en annan offrar dig,
Ach hviskar så till dig, min skyddsgud, sakta,
Fragät ej mig.

Om då, när dig en hemlig tjus-glömt leder,
För mig ditt hjärta sluter sig,
O, i min kärleks namn jag än dig beder,
Fragät ej mig.

Vill ödets makt, mot mig så hårdt beslutta,
Att jag skall evigt skild från dig,
Bland långa kval, ej någon lindring nytta,
Fragät ej mig.

Skall döden snart, att lif ej längre spara,
Som endast tyngar utan dig,
O, må mitt hjärtas sista önskan vara,
Förgät ej mig.

Vocken gång säll, då ögat mer ej gråter,
Och ej min klagan sänas dig,
Till dig i englars skön jag säger åter,
Förgät ej mig.

Lazaronen

Buon giorno, mo signor,
Gosse! var flink och skynda dig till din ör,
Två hit en karaffin, Af gyllne capne vin,
Två en flask apelsin.

Stick nu två bäten ga',
Ro jag ej hardt så kilar han fort ända',
Spänn hvita seglet opp, ja seglet höjt i topp,
Vinden är seglarens hopp.

Det blåser lustig vind,
Hejsan! vår båt okan löpa som skogens hind,
Se böljans man är grön, Vi flyga fram till ön,
Skön blir vår seddaiel ön.

Men se hvad kommer där,
Svart som en korp, det blixtrande molnet är,
Som blod är himlens rand, Ack skynd är Ischiaön

Fåglarne flyger mot stranden.

Hu! vi får storm i dag,
Segla hvem vill, jag seglar mitt segel jag,
Det går en gruflig sjö, jag har en färlemö
Vill ej i vågorna dö.

Hai! redan åskan går,
Vänta signor tills Ave Maria slår,
Vi veda haf farväl, jag drunknar ej farväl!
Hellre jag svälter ihjäl.

Jag drunnar i mitt bäl,
Capo, di Backo! kudden är redan väl,
Men det går ingenting, jag sveper mantelns kring,
Sömn är en kostelig ting.

Jag var han gosse? ja
Ha ha ha ha! det rår mig ej.- ha ha ha!
Än en Carlin är kvar, jag än min flicka har,
Om hon mig inte bedrar.

Och ville hon mig bedra,
Ha ha ha ha! jag tar mig en annn.- ha ha ha!
Har jag bröd och bröd, En färna rosenröd,
Lefver jag lungt tills min död.

God natt! bäd väg och vind,
Kysser hvarann, jag kysser min flickas kind,
Jag ser hur hvar har sin, Men ingen tar bort min,
Härmed så slummar jag in.

Champagnevisa

1.

Puck! de täfly gande susande
Perlorna, – duck!
Skynda, dei ljusa, dei ädla, dei höga,
Söken du fåfänga, sen anden försvick,
Våren som färie vid skummet sitt höga,
Vatten, bloh vatten på läpparne pick!

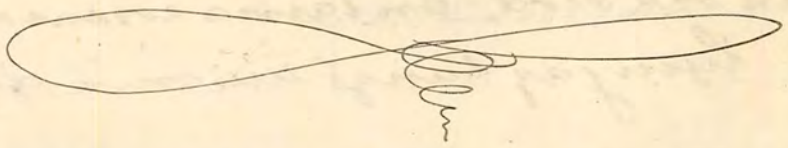
2.

Nyh! de försvinna de ljusande,
Stunderna, nyh,
Yhern fåfänade, känslan och löjet,
Reta och domna i samma minut,
Snappa i flykten behagen och nöjet,
Höga ät raketen, i dei han gai ut!

3.

Snar är på jorden den susande
Glädjen, ack snar!
Fångad af ynglingens spända förknippning
Sin är en drufva, förädlad och sar,
Än från en mun, lik en ros i sen knoppning,
Strax tär vitt hem öfres molnen hon far!

F. M. Franzén.

på bänken satt, en sommarnatt
en nordisk kyssa, sonas sig vätta
under dåra lann en s--t så varm

Gerda

1.

Jag älskar dig i lust och nöd,
Vet högt jag svär,
Och om du krånglar, gör du mig,
Än mera kär,
Du är så läcker och så'sar
Som en maräng
Hela min hjärtelängtan har
Blott en refräng.
Gerda min lilla Gerda etc.

2.

Snart nu din namsdag är igen,
Då köpes jag,
En papegoja åt min vän,
Att sällsynt slag,
Jag henne så dressera skall,
Kvar morgon my,
Som väcker dig med samma tjall,
Så nätt och fin.
Gerda min lilla Gerda etc.

3.

Men rör det ej ditt unga liv,
Och blir du hård,
Då skickar jag ett positiv,
Till på din gård,
En brunögd Italienare på refven dar
Och sjunger triumförande
Till lilla dar.
Gerda min lilla Gerda etc.

4.

O, hade jag en röst med klang
Bäd stark och stor,
Då tog jag mig engagement,

Som för Tenor,
Kom du på ojöran så en kväll
Så glad och väll,
Som Bellman uti Vilhelm Tell,
Jag stämde i,
Gerda min lilla Gerda ste.

Zephonis e Nemé:or

(Romans ur opa. "Konung för en dag.")

1.

Hennes namn och bäd ej mig brydde,
Så det falska haf, vis famn kring henne log,
Och den enda drägt som henne prydde,
Var den klara våg kvarpän den ef jag drog.
Jag henne räddade från farligheten,
Det är om henne allt kvad jag vet,
Kan man fråga: kvar morgonrodnan,
Så kon fyller allt med lif, med ljus och fröjd,
Fått den skära glans kvarmed kon ölfälar,
Om pän jordens gnus, om pän kimlens höjd.

2.

Jag till ledtrad kar att henne finna,
Ljom hennes drag, blott denna ring ni ser,
Som med vanmet sägs pän kvita kander vinna,
Så jag lade kär min kvita bäda ned,
Konstös a vingen säger mig så,
Flåga kyddan söka du må,
Dragen tala dock annorlunda,
Locka tanken in på villsam öfvertro,
Kviska: "fäfängt du söker på jorden,
Ty alla englar ju i kimlen bo.

yss…
Klar sa… …ns bl…
Lika djup och under…
Kom så fram till kä…
Tiden tärna blyg och ra…
Såg sin spegelbild i den,
Trädde ros och lilja sen.

2.

Källan grumlad en s…
Att den leken på dess grund,
Stod snart åter lika klar,
Lika djup och underbar,
Tiden gick med barnets lek,
Snart en jungfru skön men blek,
Fram till källans spegel gick
Med en brutен liljas stick.

3

När hon såg sin bild där stå,
Föll en sorgens tår däripå,
Och på nyssa spegelklar,
Nu förmörkad källan var,
Och där vexla höst och vår,
Mörk och grumlig källan står,
Sommar kommer vinter far,
Aldrig mera blir den klar.

Frans Hedberg.

Tiden.

Tiden ilar fort, på ingen väntar den,
Kom låt oss skynda bort, till vackra flickor hän.

nd.
o stu
era stråder,
ligt brunnit ner,

skön brud i stråden,
inna och mitt svärd,
bröllopstimma är förliden,
id den var skön, brudkransen var en verld.

3

Nu skall jag gå till grafvens tysta länder,
Och förskadar en ingen glöd fins, gömd,
Som flammar upp, och nya solar tänder,
Ser väldets tröll, att händens dar var glömd.

Tro hopp och kärlek

1.

Jag tror på dig du huldа täma,
På dina ögons skönа glans,
Jag tror på dig, du är min förjänna,
Den tjufraste som nånsin fans.

2.

Din bild i alla lifvets öden,
Skall städse lifva, glädja mig,
Och nu i lifvet, uti döden,

3. Jag svär att evigt tro på dig.

Ren kommen är, den dag som bär
Min själ uti sitt sköte
Så önskas dig nu på din stig
Blott goda englars möte.

Den förskjutna

1.

I dystert cell då solen aldrig skickar,
I genom fönstergluggen sina blickar,
Då satt en vissnad ros en bleknad stjärna,
En sorgsen tärna.

2.

I hennes ögon ingen glädje strålar
Ingen purpurflamma kinden målar,
På hennes läppar inga löjen leka,
De äro bleka.

3.

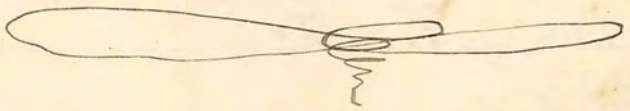
Hon? så jag frågar, och hon själf på svara,
Hon skulle glad och säll jag kunna vara,
Nå man det har som jag på färden,
I genom verlden.

4.

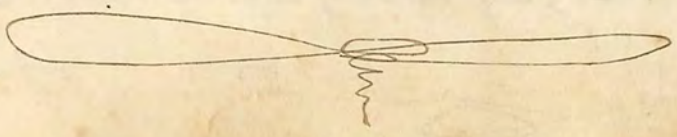
En gång jag strålade af fröjd och fägring,
Då! himmel, O, mitt lif det var en hägring,
Jag älskade, blef älskad men den tiden
Är nu förliden.

5.

Min vän har sveksin tro, bröt sönder ringen,
O, hvilka kval jag lider, känner ingen,
Allting blef natt, ite sköt förståndet flydde,
Ej morgon gryddе.

Jorden är oss alla gat, Hur våra dagar än framila,
Två läger blott för sorgfri hvila, En vagga först och sist en grav

Hon

1

Bland rörliga glas och bickor, Där har hon sin expose,
Hon är ibland städens flickor, Den som man vill pricet ge.

2.

Se munnen smäler beständigt, Kämn blicken strålig och varm,
Och midjan valkas beständigt, Af hennes vidhängsna arm.

3.

Hon är ju allas olycka, Det vet hon så väl - lät ga,
Man måste bli berskarinna, Och därför smäler hon så.

4

Du tjusar så mängen bengel, Med denna din skälmska min,
Du rosiga lilla engel, Tmolnstod af nikotin.

5.

Det skymmer i disiga gränder, Och klockan i Storkyrkan slår,
Bland soldiga storstadsfigurer, En flicka i lyckliskenet går.

6

Men fin såg man ingen prinsessa, Den dagg som hon bär den är dy
Det glindrar så vacker i kvällen, Af opalsar och perlgarnityr.

7.

Hon smeglar så fackt under slojan, Och kastar sitt hufvud på sn
Och ser hon en smeglande junker, Så böjar hon smäktande le.

8.

Hvem gaf henne mod att så smäkta, Och le på sin nattliga ban,
Hon nyss af polisen fått nummer, Nu är hon ökat gammal ocan.

Aldrig under lifvets öden,
Blir du från mitt hjärta skild,
Både i glädjen och i nöden,
Gömmer jag din hjärfva bild.

Du är mig kär

1.

Du är mig kär från barndomsdagar
Du vaxit solen i mitt lif,
Och hän till dig min tanke jagar,
Att finna frid från verldens kif,
Du är mig kär, månaina öden,
Bli Gnisa eller mörka kär,
Jag dock vill hviska än i döden;
Du är mig kär.

2.

Du är mig kär, om vägen villas,
Du endast för mig rätt igen,
Ty ej det högsta får förspillas,
Och högst af allt är kärleken
Jag denna skatt vill troget vakta,
Min fröjd, mitt lif, mitt allt den är,
Fast vill jag slå och hviska sakta
Du är mig kär.

3.

Du är mig kär, du är mig kärast,
Af allt hvad lifvet eger bäst,
Hvad renast gifs, hvad högst, hvad ökärast,
Jag i din själ mig finna lärt,
Du är mig kär, i fröjd och smärta,
Och ökiljer ödet grymt oss thär,
Jag hviskar än med krossat hjärta,
Du är mig kär.

Norden

1.

Nog är det ökänt uti norden,
Bland furor och fjällarne grå,
Men ökänare vet jag på jorden,
I dalen där blommorna stå.

2.

O, kunde jag dit få ila,
Till södern på känslor så rik,
I dess lummiga lunder få hvila,
Få ljusas af sång och musik.

3

Nog finns det kai äfven lunder,
Lika södems på ökonket lik,
Men det är i månskens stunder,
Som norden på ökonket är rik.

4.

När i tysta natten,
Norrskens flammor tändt upp,
Belysa land och vatten,
Strör silfver på fjällarnes topp.

5.

Så är det ökänt uti norden,
Bland furor och fjällarne grå,
Men ökänare vet jag på jorden,
I dalen där blommorna stå.

Kändt endt sin läkdom har, men tvifvel ingen,
Förtviflan bäre är än falsk förhoppning,
Som blandad är med dödlig frukan

Rinaldini-sången

1.

Vid vapnens brak och vid gevärets knall,
Vid stridens rop och hundens ymnira skall,
Vår unga blixtar ur hans blick
Förändrat är med ens hans skick
Hans trogna jubla: stridom vi:
För Rinaldo Rinaldini!

2.

Vid stormens dån och vin längt ifrån land
Och sedan vadret tryckes ur skeppsarms hand,
Och sjön sig vältrar våg på våg,
Förvirrad blir dock ej hans håg,
Sjömännen jubla: kämpom vi
För Rinaldo Rinaldini!

3.

I skogens snår där hjorten gömmer sig,
Och vargen ymyger, hungrig, grym och vig
Till ögat lodet lägger han
Och träffar som han lade an
Då jägarn jubla: huron vi
För Rinaldo Rinaldini!

4.

Vid lutans klang ö vid skaldmajans ljud,
Han kommer ståtlig som en Gud,
Och skådar in bland flickors hop,
I dansens hvirvel, och hans rop
Vem lyra vi: vi dansa vi:
Med Rinaldo Rinaldini!

5.

Vid månens blick som genom lunden ler,
Han ömt i flickans öga ser,
Hon darrar, bäfvar, vid hans barm
Fast sluten af hans starka arm,

En blick, en sucк! han hviskar: "O!"
Låt mig nu dö, min Rinaldo!

1.

Tjänar han dröjer i grönskande dalar,
Bäst i konungens gyllene salar,
Ack lilla fogel, ack lilla hjärtevän
Kommer du ej'nar, kommer du ej'nar!

2.

Säkert där finnes de vackraste tärnor,
Glöm dock ej mig för de tindrande stjärnor,
Ack, lilla fogel, ack lilla hjärtevän
Kommer du ej'nar, kommer du ej'nar!

3.

Kom, kom åter till grönskande dalen,
Annars förgår jag af tärande kvalen,
Ack lilla fogel, ack lilla hjärtevän,
Kommer du ej'nar, kommer du ej'nar!

4.

Höjdfulla dag skall jag längre dig bida,
När får jag gå vid min älskades sida,
Ack lilla fogel! ack lilla hjärtevän
Kommer du ej'nar, kommer du ej'nar!

II

Jag skulle gärna kransar åt dig binda,
Och gärna sälla blommor på dit bord,
Men som marken ligger nu i linda,
Så finn det inga blommor på jord!

Bianca

1.

Bianca för sista gången, hör du min Tiura – hör!
Sorgen förtämmar sången, sången av kärlek dör.

2.

Hymen till tystnad dömmer, annars förtända röst,
Flera du snart förglömmer, vid din Alfonsos bröst.

3.

Var ej så blek om kinden, blomstrande var du nyss
Kall blåser aftonvinden, kall blir din avskedskyss.

4.

Tåget blir detta hjärta, tåget och lika ömt,
Tåget i sorg och smärta, tåget om också glömt.

5.

Bianca! jag dig förlåter, gvällen är mörk och kall.
Dig ser du aldrig åter, hjärtat är fullt av kval.

6

Flicka din tro är bruten, den du mig en gång svor.
Säg hvem har upplöst knuten, snart jag i graven bor.

1.

Morgonen randas, majsnår andas,
Fjäriden sig kruxar i vanade drag,
Öfver dess vatten, sinnar fregatten,
Stolt mot en svan, det stundar till slag.

2.

Minn du bataljen glödande svaljen
Ynglingens fröjd eid kanonernas dån,
Ädle att svara, höje du bara,
Fjättloan ig din blygsamde arm.

3.

Stolt kom granaten, blodig af daten,

Flög sén sin bana, den flyger ej sén,
Skål för dess minne, våren är inne.
Femtio vårar den sólat sig sén

Skapet har fått den, djupt i dess botten,
Gömo den förvarade segraren nu.
Segren var vinga, blott för att klinga
Har du en hand, du besegrade du

Karl den XII:tes drabant

När konung Karl han skulle mot fienden och slåss,
Då valde han till livakt de tappraste bland oss,
Och bland dessa hvar en, just den modige Sven,
Om hvars bragder man vet att förtälja som sä,
Ty han var så nyttigt stark, att han aldrig föll till mark,
Och partän det var ledsamt, såg han glader ut ändå

Vid Narva var han med, där det blodigast gick till,
Och där det var så hett, att man kunde steka sill,
Hvarje gång utan prut, som han värjan drog ut,
Han på oppetsen tog ryssar, minst ett hundrafemtio två,
Ty han var så etc.

Till Polen, ficke han order, som kunn att sig bege,
Och för att resan skulle, så fort som möjligt ske,
Stoppa han sin person, in uti en kanon,
Och när skottet brann af, for han af med en fart,
Ty han var så etc.

Vid Holofzin der ryssen, ficke så i ryggen klatt

Och hyällar och drabanter fick klädа många sköld,
När så hvila man igaf, slet han halsduken af
Och i den satt en kula som var så stor som så,
Ty han var så stor.

Längst ned vid stranden, af Dynafloden bred,
Ett kruthus sprang i luften, och Sven fick följa med,
Men den modige Sven, föll till jorden igen
Och då så' han som så, hvad det här kosta på.
Man må vara än så stark, sist man faller dock till mar
Men fastän det var ledsamt, såg han gladen ut ändå.

Till sist han slogs i Bender, vid Turkarnes musik,
Och hur han tumla om uti denna kalkbalk,
Man ett hugg honom gaf, så hela hufvud flög af,
Och då blef han så flat, att han sade som så,
Man må vara än så stark, sist man faller dock till mar
Men fastän det var ledsamt, såg han gladen ut ändå.

Nu skall vi dricka ur grafvar, på fallne hyällars mull,
Och göra det så grundligt att jag blir riktigt full,
Vår fot bröder lyssna till, gif mig nu en sup till,
En butelj cognak ljus, pisvet en, och femtiva,
Ty den skall vara mycket stark, så man faller bums till mar
Och fastän det är ledsamt, ser man gladen ut ändå.

Serenad

Se hyärnorna små, vid kumlaranden,
Hör bölgorna slå, så gärna mot stranden,
O, kom till mitt möte

Kalle Petterkvist

Hvem känner ej Kalle Petterkvist
Tyi vår hela stå'
Vet fin ej någon lifgardist
Mer kilig och mer glad,
I livet i valsen med, så tilig kan ej få,
Nu alla vända om på stund, och ropa alle kå:
Ref: Ney se på Kalle, ney se på Kalle,
Ney se på lilla Kalle Petterkvist
Kalle Petterkvist, Kalle Petterkvist
Den kiliga gardist. Ref.

Få lite sén jag var uppå
" Novilla varile "
Så sjöng man ifrån scenen så,
Ney se på Kalle P.
Så blef jag arg steg upp och så: hvad är det där för nått,
Men alla damer ropar bra, och sjöngo alle kå,
Ref: Ney se på Kalle, ney se på Kalle etc. Ref.

Nå jag min kapitulation
Tjent ut på jorden här,
Jag kilar till en bälle Zon
Med packning och gevär,
Och om vid hinlens port till slut. Vet mig förvånas ej:
Om Petrus ropar utan prut, då han får syn på mej:
Ref: Ney se på Kalle, ney se på Kalle
Ney se på lilla Kalle Petterkvist
Kalle Petterkvist, Kalle Petterkvist
Den kiliga gardist. Ref.

Boulangermarschen

Ja öfres allt ut' Europa, Hvart man sig än må' bege,
Komma bloh ett par tuskopa, Språkas jämt om Boulanger,
En del häcklar, en del prisa, Stundom slåss man ett ti tre.'
Att gå ut på samma visa, Om Genialen Boulanger,
Af lera och pinslin, Af tvål och stearin,
Af glace serverad på svysé, Man bygger gå af Boulanger.
Ja, gå man in på ett musikkafé
Vår gnällen flöjt och klarinett om Boulanger,
Jag önar blir ved och ropar ack o ve,
Och vill ej höra talas mer om Boulanger.

När i Belgien får Genialen, Staken börjar gå på snie,
Han passerar flux kanalen, Och tar fotograf med,
Hen Rockefort fann rådligt vara, Bloh för säkerhetens skull
Hemma blir och ej riskera, Få på puckeln af John Bull,
Vår ute Londons stad, Vår brittas i en rad,
Stå undrande och spörjande, Och kika på hen Boulanger,
Får hvar sins Liberté, Och hvar sins Galité,
Och hvar sin Guillotin, Om inte jurt hos Boulanger,
Tyvärr man vet, I största hemlighet,
John Bull skall rusta om en flotta och armé,
Som i triumf från Dover tåg Calais,
Får tillvälla land igen den tappre Boulanger.

De Franzyskens hjärtan glöda, Så bloh för Boulanger,
Bära nejlikan den röda, Vid sin barm som en knopp,
Vid sin väja blixt och dunder, Han revanchens fana för,
Tänk hvad han skall göra under, Blir han bara anpinör,
Sen på sin svarta häst, Han rider som tåg fäst,
När i Paris han går entré, Det ropas lefve Boulanger,
Ja hurrar gå då skall man annat se,

Själf Bismark dana skall, få prusten Boulanger.
Men nu till sist jag ropar ack o ve,
Och vill ej höras talas mer om Boulanger.

I hvar sigarbutik där hänger på en spik
Ett stort porträttliche, af General Boulanger.

7 ö 8. radema i första versen.

Trubadurens = Vördssång.

1.

Hvem ofong jag för? hon var i skilda länder.
Densamma alltid, lika huld och skön,
Om henne ofong jag vid Palermos stränder,
Och än, vid kraftem af Vesuv, jag ofong.
Jag lärde hennes namn åt näktergalen
Åt alpens eko rätt Zweitserdalen
Åt minsta kaskaden vid Tivoli
Men allt det är ju nu förbi, förbi :/:

2.

Hvem led jag för? jag älskade en blomma,
En om sitt gifte mög i mitt hjärta dö,
Han sugen blodet, ädlaste blomma.
Och blomman lev, men annen lev ocksa
Här uti länga kval, jag kände
Hur giftet opsved, och i mitt hjärta brände,
Ö ökänare mig blommar lyckten bli,
Men allt det är ju nu förbi, förbi :/:

3.

Hvem dör jag för? min graf är redan bäddad,
Med hälften blommer, och med hälften snö

Den kyler vären och den lindrar smärtan
Men lugn som svanen bär i sång jag dö,
Nog är "farväl" det svåraste af orden,
Ty mycket skönt finns likväl qvar på jorden.
Och kall är grafvens mörker bra där
Men allt det är ju nu förbi, förbi :,:

4.

Huvem får min ruck, när hjärtat börjar brista
Och dödens kåsar vid mitt läger stå ?
Jo ! hon min första kärlek och min yngsta
Får henne glad till himmelen jag gå.
En blodig krans omkring min hjässa kretsen,
Och dödens kåsold vid mitt läger duften,
Se mig han vinkar jag kans gått ock all blå
Nu hjärtat brast, allt är förbi, förbi :,:

Krigaren

Vid månans sken, som speglade sig klart
Kring tälten, samlade för nya strider,
En ung soldat stod knäad mot sin lans
Och sjöng vid minnet af förflutna tider :
Så milda fläkt och sången bar
Att den min fosterbygd må kinna,
Och vinka att jag vaken står,
För ären och min älskarinna.

Af mången vakteld lågen lyste opp,
Och fienden till striden synes färdig
Den unge krigarn sjöng med mod och hopp.

Att bli sitt namn och sina fäders värdig ej.

I Stridens larm förvärfvar segern krans
Och morgondagen kallar oss till striden.
Men om jag stupa, skall bredvid min lans
Långt från det hem som vänias mig med friden.
Må då den sista suck jag drar
Af vestan föd min hembygd hinna,
Och vittna att jag trogen var,
Min ära och min älskarinna.

Klyftogaiden

Som blicka in på en klyftogaid
Där är en graf med en minnesvaid,
Och invid grafven en flicka står,
Ens blomsterkrans spryder hennes hår.

Hon såg på grafven med tårfyld blick,
En suck ifrån hennes bröst sig gick,
Där invid grafven hon dignar ned,
Och tyst en bön hon till himlen ber.

Snart har jag kämpat uti striden här,
Och jag skall fly dig ej gvällen är,
Vår Hjalmar skall jag dig råka på,
Och huru lycklig blir jag ej då.

O, Hjalmar, Hjalmar du flyg från mig,
O, låt mig dö, och på följa dig.

Ty ingen glädje kan finnes mer,
Ack mått, ack mått jag dig återse ♩

Den ende som till verlden var,
Han vilar nu i den tysta graf,
Men mått jag hos dig nog hvilas få
När minnets blomma kan vissnad stå ♩

Beprydd af tjenarnas möda glans,
Din graf jag pryder med denna krans,
Den har jag burit till mitt kär,
Till minne af våra ungdoms år ♩

Farväl, farväl nu min välbekanta,
Farväl all glädje all hopp och fröd,
Farväl all glädje som gäckat mig,
Farväl, jag kan ej förglömma dig ♩

Farväl du fågel, till himlen så ung,
Jag här har lyssnat så mången gång,
Farväl i blomman som nu så grönt,
Har här mitt gråt i ett skönt gömt ♩

Mot himlen blickar han nyss och ler,
Ack flickan synes ej klaga mer,
Ty han fick följa sin trogna vän,
Och till himmelen de ses igen ♩

Jag om en kyss bad Anna här om dagen
Men rätt henne fick jag då till svar,
Nu kyssar två man dock dig, man dem tar,
Och vill du ha en kyss af mig, så tag en ♩

Hvad! Hvar! Hur!

1.

Nog hvet jag vad jag ville vara,
En liten blomma fager ej mig,
Fast stum jag skulle doch fäkla vara,
Hur innerligt jag älskar dig.

2.

Nog vet jag var jag ville vara,
Ack vid ditt hjerta, i din famn,
Så skulle jag itu hinnlen fara,
I saligheten utan namn.

3.

Nog vet jag hur det borde vara
Du borde bloa lillkära mig,
Ack pra mitt hjertas fråga svara,
"Jag evigt, evigt älskar dig."

Vapenvila

Först är infanteri, Gif akt! och tåga hit,
Marsch nu din syndapåll, Först opcasingmarsch se dan hall,
Drag magen in ditt nöt, Ät kommisbröd och gröt,
Tu höger vänd ev, Skyldra gevär!
Så gar det hvarje dag, Med piska sarka tag
Infanteriets kopp, Var värn, vär skydd vär koppe,
Nar flickorna dem se, De bliga omm på one,
Gif akt! och tåga dit, Infanterit.

Sen är artilleri, Kanonservisen hit,
Nu ladda med granat, Se dem sin vanna mat,

En sitter der till häst, En annan åker bäst,
Och öfver berg och snår, Kanonen går.
Så går det hvarje dag, Med fiska rorka tag,
Artilleriets hopp. Vårt värn, vårt skydd, vårt hopp.
När flickorna dem se, De vanna blickar ge,
Kanonerviser hit, Artilleri!

Sen är kavalleri, I gyld hvarenda bit,
Sitt opp! gevär ut! Och hafva utan prut,
Och sen i attack galopp. Mot fiendernas hopp.
Marsch, marsch, med kroppen böjd, Och sabeln höjd,
Så går det hvarje dag, Med fiska rorka tag,
Kavalleriets hopp, Vårt värn, vårt skydd, vårt hopp.
När flickorna dem se, De vanna kyssar ge,
I gyld hvarenda bit, Kavalleri!

Farväl

Rén ojunkande vid östersand,
I hafvets djupa kalla famn,
Jag ser den sista stjärnan af,
Min knut mitt fosterland,
Med hvarje våg som hemåt vänder,
Och slår mot dina kära stränder,
Jag sänder dig en suck från mig

Jag sänder dig en helsning ömm,
Mitt barndomshem, min vaggas stad,
Där jag som yngling trånn och grad,
Och nodde lyckans dröm,

Nu på septemberlommens vingar,
Men tanke sig tillbaka svingar,
Och söker sig. Ett hem hos dig.

Väl många tungor talt med hån,
Blott af begär att okåda nytt,
Ur dina armar kolört flytt,
Din otacksamma son,
Men kände du hans hjertas stridet,
Och visste hvad det ofta lider,
De okulle då ej tala så.

De okulle åloka såsom jag,
Mitt fosterlands natur och folk.
Och sången blefve hoppets tolk,
Om återkomst en dag,
Men ack nu lyrans sträng är krusten,
Jag får ej dröja vid den krusten,
Som ändock är, för mig så kär.

Farväl mitt fosterland och allt,
Hvad du har ädelt, stort och godt,
Hur norrsken skifta må min lott,
Ej blir mitt hjerta kallt,
Min stolthet alltid är och var du,
Min ungdomsvarma kärlek har du,
Min hela själ, Farväl, Farväl.

Aftonfärd

Inga vågor vattenspegeln krusar,
Vinden hvilar vingarne en stund,
Aspens krona knappt sig rörer,
Hvart är allt - på haf, på berg, i lund.

Björkens suckar emot hvarda stranden,
De ha dommat bort i gräsets fjäd,
Himlens ökyar, skogens träd och landen,
Måla sig på blåa dufvors vid.

Ser du öfvernan där på hafvets bollen,
Hör du landens tvan, från vassens skog,
O, hur öfvin, hur mild, hur ljuf är natten,
Purpurn se, där solens stråle dog.

Lyssan hörs ute i gräset hviska,
Blommans doft, förkring af gräsets fläkt,
Och på marken glindrar daggen pärlor,
Lyan lilla maskens lyckta läckt.

Jag vill följa hafvets himmelspegel,
Vid din sida, sitta i din båt,
Hissa därför dina hvita segel,
Ser du månen lyser på vår stråt.

Nät du snart på Oceanen élar,
Under svärdens granna himlatält,
Säg om då ditt minne ljuft sig hvilar,
Vid vår färd i denna lugna kvät.

Se på hafvet! Tänk uppå mitt hjerta,
Hur du ej att det sin perlor kan kar,
Som bland löfvets villor och dess mörka,
Trygg på djupet ligger ren och klar.

Hennes glans din kärlek ensam skänkte,
Och sitt värde hon af dig blott fick,
Därför djupt i hjertats haf hon sänkte,
Dig förvarad för hvarje annan blick.

Det är skatten, som på djupet glöder,
Blicka ned jag ser din bild så klar,
Hvar du finnas må - i norr i söder,
Ditt pärlans haf du speglad är.

Två båda älskande.

1.

En ynglings flicka, röda kinder bruna lockar, ögon blå,
Utan tvekan, utan hinder, vågar flickan se uppå.

2.

Sedlig som det klär en flicka, slår hon då sitt öga ner,
Får att efter honom blicka, när ej gossen blicken ser.

3.

Fast man tittar än så varligt, mötas blickarna ibland,
Nå! det är ju intet farligt, om man vidnar litet grand.

4.

Orden sig med blicken para, hjärtat talas högt också,
Gossen suckar, flickan svarar, snart ett par blir af de två.

5.

Några veckor ha'tt till ända, och då tår väl bröllopsdag;
Är så tunden täckt! kanhända, liksom gossen — hoppas jag.

Kuplett ur Stabstrumpetaren.

När jag i skolan gick, Jag var så stug och glick,
Hvad läraren sade då, Det hörde jag ej på,
Med hufvudet på sned, Af nästuken jag red,
Tältan band och gam, Ett litet lindebarn,
Tussan lull. Ack mitt gull
Du är mig kär, Lät mig med dig få leka,
Dig kyssa klappa smeka, Vackan min,
Nätt och fin, Jag älskar dig,
Vackan min, Nätt och fin,
Kyss mig vackert nu.

När som jag fullärd var, Och länga kjolar bar,
Då var det ofta på tek, Med kyssar klappa och smek,
Tills Oskar se jag fick, I militärisk skick,
Ty ofta länga karln, Blef nu mitt lindebarn, etc.

Och när jag snart nog nu, En vacker dag blir fru,
På händer det väl så, Som oftast jolägar gå,
När man sin man har kär, Och så man ny gift är,
Man vinner på bazar, Ett litet lindebarn, etc.

När efter många år, Man böjd och grånad står,
Och af sin ungdom har, Allenast minnet kvar,
Som mormor kan man då, Rätt mycket roligt få
Man smular som en gram, Med dottern lindebarn,
Tussan lull. Ack mitt gull,
Du är mig kär, Lät mig med dig få leka
Dig kyssa klappa smeka, Vackan min
Nätt och fin, Jag älskar dig
Vackan min Nätt och fin
Kyss mig vackert nu.

I Lunden

Sakta susar det i lunden
Kärlek ensam vakar glad,
Kan jag drömma denna stunden,
Kan jag glömma från min dag
Blott en kyss och sen — godnatt!

Uti Amorspilar dipven
Vaggig, omkring barm och kalt,
Uti alla öfvergifven
Vid din tystnad jag mig satt,
Blott en kyss och sen — godnatt!

Skall jag gå med tår på kinden,
Ack spelt nog mången spratt,
Sakta susar aftonvinden,
Natten packla timmer matt,
Än en kyss och sen — godnatt!

Granens romans

Grönskande gran o du kära liga minne,
Från denna lyckliga ungdomens tid
Kvarstå för evigt i ynglingens sinne,
Som en symbol uti kärlek och frid!

Där satt jag lycklig i aftonens timme,
Sida vid sida med ungmön så kär,
Kvällen var kärlig, och stjärnan så strimma
Blänkte i skogen bäd fjärran och när!

Efter balen

(Vals)

En liten flicka satt i enkelns knä
Barnsligt den gamle spelade han så
Såg mig hvi är du ständigt allen,
Har du ej maka, ej några små,
Hör då min saga för längesen,
Jag äfven ägde en hjärtevän,
Ännu ej tiden läkt sorgens kval,
Fodde henne trolös, efter en bal.
Fek nät en bal är slutad, Tyst är minkens gård,
Alla de unga barn, Slädka de klara ljus,
Hjertan som bilert lida, Hvem räknar deras tal,
Hur många tår blek ej gjuten, Efter en bal.

Balsalen lyste skönt i magisk glans,
Och munter toner hjöds till dans
Då kom min fästmö, bad vännen kär
Följ ut, glas vatten, jag väntar här,
Nät jag kom åter, stod der en man,
Båda med enhet kysste hvarann
Glaset föll neder, krossat o kval,
Krossat som mitt hjärta efter en bal.
Fek nät en bal etc.

Sen denna dagen jag ingen hållit kär
Tvgen blott henne som nu döden är,
Ty henne hära han mig besvor,
Men allt förgäfves jag fjärran drog,
En dag ett bref kom från samme man,
Död är min syster så var hans tal,
Hemåt han fart, nu jag det fann,
I ett brustet hjärta efter en bal. etc.

Ännu i drömmen kan jag henne se,
Hvåpra i valsen stödd på min arm,
Ögonen glänste täppparna ler,
Linden begjuten af rodnad så varm
Männe du fagra undvik ej mig,
Tjusa mitt öra med ljuf musik,
Låt mig i valsens rytmiska lek,
Svänga på min drottning smidig och rek,
Susande vindar blida, Måne på natthig färd,
Låt mig i drömmen ila, Till hennes hushundgård,
Kanske hon då ökall ana, Hvarför mitt hjerta slår,
Kanske då hennes läppar, Tysta jag får

Balsalen står nu i blomsterskrud,
Tjusdoppar glittra, ur hvarje kalk,
Ek mellan bladen, kärlekens gud,
Granskar sitt korger, sitt "hvilken skatt",
Så ibland rosor kon mot mig ler,
Så hennes vinglas bräddat jag dog,
Blicken kon lyfte strålande klar,
Evigt i min ej att dess glans dröjer kvar,
Susande vindar blida ele.

Afskedsminuten tiftigt för mig står,
Får kon af mig torgkappan emot,
Skimret från hårens guldblonda hår,
Spetsen af hennes skiande fot,
Hvallen var härlig, fridfull och ljus
Bakom, oss bortdog balsalens brus,
Får sen i vagnen kon for förbi,
Möte mig blicken med kärlek sitt,
Susande vindar blida, Måne på nattlig färd,
Låt mig i drömmen ila, Till hennes hushundgård

Kanske kan då skall ana, Hvarför mitt hjärta slår
Kanske då kennes läpparn, Kyssa jag får

Minnet

Solen höjde sig stolt, öfver den mörka skogen
Hvarifrån hördes i fjuran, kvitra sin sång små fogel,
Hvad jubel, öfver allt, som flög mot molnfri himmel,
Från lilla blommans blad, till ängens blomsterkrimmel,
Och jag själf full af fröjd, vid den vaknande vår,
O, jag sjöng som man sjunger i ungdomens vår

Sen en flicka jag såg, såg öfver ängen smyga,
För den lockande vind, sågs hennes lockar flyga,
När sen hon lutad stod, mot källans spegel klara,
Hon flyktes mig en pil, en verklig älfva vara,
När jag såg henne där, O, hur drömde ej jag,
Lika ljuft, som man drömmer, i ungdomens dag,

Sen följande dag, såg jag min fagra älfva,
Ser bland blommor och blad, lundens rätt lik symfälfva,
Jag såg, de voro de två, såg till hvarandra flöta,
Hvad sköta, ögonblick, som dåras hjärtan nyöta,
Så ur minnet sig smög, an mitt, öga en tår,
Och jag, grät, som man, gråter i ungdomens vår

Finska nyttenäts marsch.

Ver mörka nord är vårt fädernesland
Där oprakar vår hård, på den steniga strand,
Ver värke vid svärdet, vår hårdade arm,
Ver glödde för tro och för ära vår barm,
Vi vattnat i Neva vår prytande hår,
Han som öfver Veickseln så glad som till fäst,
Han bar öfver Rev, vårt brännande stål
Han drack ur Donau Kejsaren skål,
Och nöda vi pann öfver aska och grus,
Så sprang den ur hofvarne gnistes af Gus,
Så blänkar hvart hugg som en stumma afsolis,
Och fiket går ut på den Gungande pol.

Till min älskling.

Vill du hålla mig kär, vill du blifva min vän,
Ej i lifvets förrollande maj dagar blott,
O, jag frågar dig än, vill du älska mig sen,
När vår härliga ungdom förgått,
Hvad jag drömde som barn, jag nu speglar vid Gud,
Får jag kalla dig min, vill du blifva min brud.

När du sommaren dar, då det vår var förbi,
Med vår möda, och aftonen svalkande kom,
Hvem underbart hvar, hvem längtade vi,
Ser få svärma i stjärnekvällen om,
O, du knoppande blomma i lifvets vår,

O, du härliga kärlek, vid tjugo år —

Ej till jorden och lek, jag dig bjuder som förr,
Ney, åt andlipreto allvar inviger jag dig,
O, din kind skall bli blek, och din lock blipra grå,
Såg vill du hafva din pägning för mig,
Ty vårt lif skall ej likna som dupror i bo,
Ty för mig är min möda den tjuprastе so —

Jag vill säga mitt lif, jag vill offra mitt blod,
Jag vill skäfra likt roddarn på böljande sjö,
O, mitt vänaste vif, har du kraft, har du mod,
Att med mig kunna lefva och dö,
Vill du vandra min stig, vill du dela mitt bröd,
När jag kämpar o säg, vill du bedja för mig —

Och den svaga blir stark, där hell ensam kon gai,
Och hon tröstar ej stormarnas brusande hot,
Ty hvar finnes det mark, hur förborgad den står,
Dit ej kärlekens blomma står rot,
Om det stormar i lund, om det bruar på haf,
Vi har kopposi och bo, vi har Gud och hvarann —

Sjömans-sång.

Fly min ynglingsvän, Skynda ändad som en and,
Medan ökarn lätt varlig dig gå, Men tag sedan ett språng,
Öfver fjärden så lång, Fram till nästa där björkarne stå.

Der gnäll hemsjuk får, Fästan modern min gråt,
Ty jag vet hennes ålderdomströst, Men ej fären jag såg,
Ty min främmande håg, Mig på höjd och på äventyr bjöd.

Och jag flydde med hast, Från den trånga kust;
Knappt en droppe vid afskedet flöt, Högt i barmen det slog,
Vid "Hermonias" bog, Genom brusande vågarna brådt.

Smeksmin främmande hund, Blef af svalkande vind;
I mitt hjärta blef gladje och vår; Och jag drömde om makt,
Och om lycka och prakt, Som mans drömmar vid aderton år.

Men en dag innan kort, Blåste lyftslöjet bort,
Med en åskdande planka i land; Snart för öpret jag stod,
På en höjd så vred, Räckte mig på en främmande hand.

Nu var krossat mitt mod, Der jag ökeppsbarnen stod,
Och jag ångrade djupt mina fel, Men lät som du gråt,
Så mitt hemjag fördät, Kära moder, låg hungt på mitt bröst.

Ack! om blott jag förnätt, Till din hydda jag gått;
Men oss skilde mätliga hat, Jag var bittog och arm,
Men vid vindarnes larm, Allt tätt sjö jag mig åter begrät.

Men min gyllene dröm, Somrens språng på en ström,
Flydde bort med min ynglingahåg, Medan längtan så varm,
Med en klappande barm, Mot den avlägsna norden jag såg.

Länge segla jag fick, förrän hemåt det gick,
Öfver svallande vågor i dans, Nu en man står jag här,
Ibland hemby gdens ökär, Uti morgonens ökimrande glans.

Hvarken gods eller guld, Får jag hem, moder huld,!
Jag är fattig som fordom jag var, Men den gyllene dröm,
Ack mitt arbete lön, Skall förgylpa min ålderdoms dån.

Huru vård, huru sällt, Ser jag åter ditt fjäll,
Soldn ökimer så varmt på dess vägg, Moder! fjärran i från,
Kommer åter din son, Blif ej rädd för hans gyriga skägg.

Genom tårar jag ber, Men o Gud! om ej mer,
Jag min moder i lifvet får se, Så jag gladen igen,
Så blir hafvet min värr, Som min tro jag i döden vill ge.

Om min bön når ditt öppna, Himmel! svik ej mitt hoppa,
Som i mödernas tyngd var min tröst, Efter ångest och ötid,
Gif mig hem, gif mig frid, Ack förlåtelse vid hennes bröst.

Nu jag slutat min färd, Och jag ser på din hård,
Rökes hägt emot himmelen gå, Vinen öppen, o säg,
Är det villa, o nej! Ser på trappan ju moder min står.

Hennes öga mig ser, Se hon ilar hit ner,
O, du Allgode! skynka mig, gif, Moder, Gifvarie namn,
Denna stund i din famn, Är den Gifvarie stund i mitt lif.

Ebba Brahes klagan

Den lätta manteln bleder aftonstunden,
Så ljuf och vänlig öfver kaf och land,
Och sångarokaran hyllnat har i lunden,
Och Mälarn hvilar vid den stolta strand,
I nattens tugna skötnattens hvilan,
Men genom detta bröd en stormvind ilar.

Ack, fuden egde jag i fordna dagar,
Och himlen såg jag leende och blå,
Ju menniskosjälen har ett språk som talar,
Så kärleksrikt jag kunde ej förstå,
Jag lycklig var när morgonen mig väckte,
När kvällens sol i vågorna sig sänkte.

Jag lycklig var, så oskuldsfull, jag drömde,
Ett prydd jag stod som Gustaf Adolfs brud,
Och hoppet i min själ sin vällust tände,
Och smyckade min väg med blomsterskrud,
Men ho ej hoppet, det okall sorgen föda,
Det är en orm, som tjusar för att döda.

Och snart förgäfves skall den lågan flamma,
Som höjde sig i ömt bevakad brand,
Ett är förbi, min verld är ej densamma,
En kalad höjs fångsla skall min hand,
O! Gustaf Adolf, lär mig att försaka,
Och tänk med köld på Le la Gardies maka.

Var kall. Var kall, och lät mig ensam lida,
Och trösttad gå till mina fädres graf,
En kulduke genius står emvid min sida,
Till ödet bryta skall min vandringsstaf,

En engel, hörande mitt sorgsna sinne,
Och engeln heter Gustaf Adolfs minne.

På Röne strand

Hjärden bölar, och klockan klingar
Klockan klingar på Röner strand,
Svanen flyger med hvita vingar,
Flyger ensam vid nolnens rand,
Vårens vindar i löfven gå,
Solen skiner, och ögon så blå,
Men jag gjunger min långa längtan
Gjunger ensam på Röner strand.

Fader min är en björk i skogen,
Moder min är en sommarsky,
Broder min är ett ax i logen
Syster min är ett vinterny
Ensam är jag som kedens gjung,
Blommar ensam, och vissnar ung,
Gjunger, gjunger min långa längtan
Gjunger ensam på Röner strand.

Om den strålande solen visste
Om han visste mitt hjärtas kval,
Att vitt leende ofta han miste,
Skulle gjunka i kvällens dal,
Gjunka, gjunka i nattens famn,
Men jag hviskar min älsklings namn,
Gjunger, gjunger min långa längtan,
Gjunger ensam på Röner strand.

Skeppsparten

Jag helsar dig, fredliga flagga
Kom vimplande skepp, kom allvagga
De älskande, slumrande Tryggt,
O, gunga oss sakta på fjärden,
Till hamnen i slutet af verlden
O, kom och bevinga vår flykt!

Vi foro, vi foro på vågen
De opsungo vid natliga lågor,
Försilfrade fiskarne fram,
Vi foro så glada genom ärtgas
De bäddade blommorna särgar,
De drucko vid stränderna lamm!

På däcket vi lekte förtroligt,
Vi hade så roligt, så roligt,
Vi lärde hvart berg våra namn,
Vi blåste på hornen i sundet,
Vi sjöngo en psalm invid grundet
Och jag höll min flicka i famn.

4.

I skuggan af hängande segel
Stod böljans omätliga spegel,
Den stjernorna dansade på,
Vi nyoto, vi nyoto minuten,
Högt öfver oss himlen låg sluten,
Men jag var derinne ändå

Den tiden var lycklig: O flickar,
Ur tårar min rodnande flicka,
Och säj den var lycklig för mig,
Då låter jag stormarna strida,
Jag sätter mig glad vid din sida,
Och far genom lifvet med dig.

Regementets dotter.

1.

Vi skiljas åt, i kära, trogna vänner,
Vi se hvarandra aldrig mer,
Så lefven väl! i denna stund jag känner
Hur innerligt jag fästad var vid er,
Farväl! må Gud beskydda er.

2.

Så lefven väl! jag skall aldrig glömma,
Från er jag går, men ack mitt hjärta stannar kvar.
Jag evigt skall i tacksamt minne glömma
Allt hvad i gjort för mig, från mina barndoms dar
Farväl, må Gud beskydda er.

Necken.

1

Kvällens guldmoln fästet kransar
Älfvorna på ängen dansar
Och den bladbekrönte Necken,
Gigan rör i silfverbäcken

2

Liten pilt bland strandens pilar
I vindens ängor hvilar
Klangen hörs från källans vatten,
Ropar i den stilla natten:

3

Arma gubbe hvarför spela?
Kan det smärtorna fördela,
Fritt du skog och mark må bifva,
Skall Guds barn du aldrig blifva.

4

Paradisets månskensnätter
Edens blomsterkrönta slätter,

Gusets änglar i det höga,
Aldrig skådar dem ditt öga.

5

Tårar gubbens anlet skölja,
Ned han dyker i sin bölja,
Gigan lystrar, aldrig trecken,
Spelar mer i silfverbäcken.

Den förskjutnas klagan

Hvarför skulle du mig svika
Dig jag höll så hjärtligt kär
Hvarför kära mig tillika,
Fast mot dig jag ränga är
Äger jag likväl ett hjärta
Egnat åt båd sorg och smärta
Fast mot dig jag ränga är

Jag gaf dig allt hvad jag ägde,
Då jag dig mitt hjärta gaf,
Verldens gyda intet väger
Öppnen medlidsamt min graf,
O, jag älskar dig i döden,
Utan dig hvad är vården
Hvad är kärlek mer för mig,
Då jag ej fick ega dig

Ensam på min vandringsbana
Skall jag gå min törnestig
Intet menskligt bröst kan ana,
Hvilka kval som tära mig
Men jag kan ej längre gråta
Endast älska och förlåta
Gud af nåd han ser till mig
Då jag ej fick ega dig

Charlotte-valsen

Den första gång jag kände, af kärleks låga kval,
Det var när som det hände Charlott mitt hjärta stal,
Jag heligt kan bedyra den kärleken var ren,
Och i mitt kärleksyra jag sjöng vid månens sken
O, Charlotta, Charlotta, Charlotta,
Du mig gladde har ofanlig många gång
O, Charlotta, Charlotta, Charlotta,
Dig jag egnar min glödande sång

I bojor satt men buren jag irrade omkring,
Uti den gröna luften vid älvpadarens sång
Får bäckens klara vatten, på blommorna på äng,
Ja, även och med på kaffen, jag tralla min refräng.
O, Charlotta etc.

Men ack Charlott fann sången ej bra, ty då'en grät,
Jag stod invid balkongen och sjöng så glad och rätt,
Tog hon sin vattenkanna och blötte med var klut,
Det kom mig ej att tanna jag sjöng fast vått till slut.
O, Charlotta etc.

Men om jag än skall mista det huset åter kvar,
Fastän min korg den sista, jag ändå hoppet har,
Ty kanske ibland eder det finns en Lotta kvar
Som gladje jag bereder med denna min refräng.
O, Charlotta, Charlotta, Charlotta
Du mig gladje har ofanlig många gång.
O, Charlotta, Charlotta, Charlotta,
Dig jag egnar min glödande sång

Augustas Trumpetare.

Jag måste tillstå att jag nåtts, Fastämm kära nillar så
För alla vackra nillitårer, En svaghet som jag ej förstår,
Mitt hjärta böjar skaka att svänga. Såsnart en uniform jag ser
Jag känner på min kind den varma, Som blossar upps allt mer ocka mer.
Den af den hela gardeskaren,
Den som mitt hjärta nämnast står
Det är min Knöter, min söta Knöter
En krona bland gardister,
Den kaxt som tjusar alla meot Stall taall - - - -
Vid kungens lifgarde tåll häst.

Den första gång jag honom såtte, En söndagskväll på "Tivoli"
Med mig på ont han böjar spraka, Om tvenne tjälars nymp att
Min hand han tryckte med delsamma, Och bad Augusta aloka mig
Augusta blif min lilla flamma. Och du skall aldrig ångra dig,
Han hjärtat bulta i min barm. När krinog mitt lif han slog sin arm,
Det var min Knöter etc.

När kvällen allt i mörker höljer, Och hem jag skyndar fort,
Han mig på spårvagn böd, Och följde mig sedan artigt till min port
Och den vid månens bleka gåsning, jag hörde blott mitt hjärtas röst,
Jag föll liksom i salig tjusning, Mitt han starka hjältebröst,
Till afsked jutit denna stund En kyss han tryckte på min mun
Det var min Knöter etc.

Jag till min Knöter signalerar, Såsnart som prins går ut å gård,
Han kommer thar och jag thaklerar, Med allt hvad huset bär förma
För att min omsorg honom löna, Han hviskas till mig vård å mild
Augusta, denna ökna kona, Det är jovis den trogna bild,
En ängel som du så hvit och mjuk, Och Herre Gud så godt det gör,
Det var min Knöter etc.

Ja hända hvad som än må hända, jag aldrig svika skall min tro,
Och minnet äfven gått till ända, förrosi vissna ej det bo,
Hvad vällust där skola njuta, Och berga igladi väl mödas korn,
Och gerna skall han fä valuta, Om blott han lutar i sitt horn,
Och för var lon så ren och skön, En kyss af mig han får till lön,

Det är min Thorlen, min sköna Thorlen
En krona bland gardister
En karl som tjusar alla mer än all - - - - -
Vid krungens lysgarde till häst

Nya Garnisonen.

I tornets djup fördold för verldens öga,
Vid lampans sken den trogne Rudolf satt,
Och koppets milda stjernbild i det höga
Ej någon stråle spred i fängelsets natt,
Då smög sig tyst hans barn vid dagens tjusning,
I väpnardräkt, krung tornet utanför,
För hvilkas hjärtan hvilken stund af tjusning!
Hon honom ser, han henne hör!

Och när han henne ser vid tornet stanna,
Med blickar svärjande för himlens vind,
Och englars orkest på sin rena panna,
Och blygsamhetens rodnad på sin kind;
Så väcktes åter lefnadskoppets tjusning
I fängelsets natt, där han satt innanför
För hvilkas hjärtan hvilken stund af tjusning
Hon honom ser, han henne hör!

Herdinnan vid Alperna

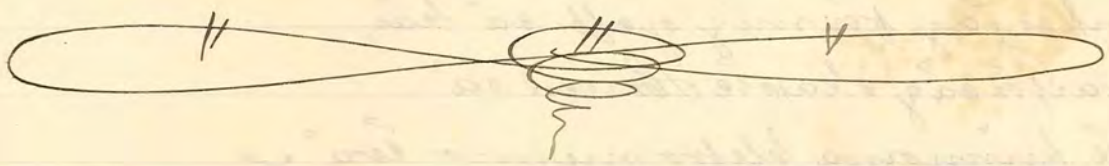
Hvid fôten af alpen i dagsljusets gröneka,
Jag finner så ökon både himmel och jörd,
Hvar ungdom, har hälsa, har intet att önska,
Jag sjunger min visa, och vallar min jörd,
Men vintern har rosen på fjällen,
De snömma i purpur och guld,
Då samlas vi alla om kvällen,
I hyddan så lyckelig och huld

Hvar morgon en alpros jag fäster i hatten
Och böjar min vandring med stafven i hand
Med blå ögat fäst mot det blånande vatten
Min hjord hemtar, gröneka, vid alpernas rand,
Men hör jag lavinernas åska,
Det kommer ett oväder på oss
Då skynda vi alla i bråduka,
Och vända tillbaka mot byn

Vattenfallet brusar och bruset mig röres
Kommer en orm jag rakenar igen,
Kommer en bergflod den hoppar jag öfver
Kommer min älskling vänt kysser jag den
Men såg mig! hvar kan han vara
Så länge jag sett honom ej,
Jag beder dig klippa mig svara,
Så hör mig tvolås ack nej!

Man talar så öfta om ro och kvalen,
Jag känner dem ej jag blott sjungen och lev,
Men kommer de också till neden i dalen
Jag klättrar på klippan dit komma ej de,

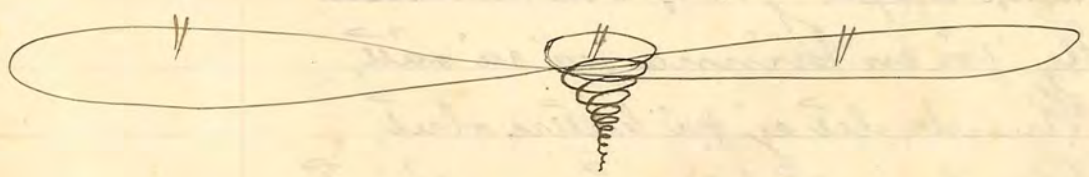
Men kär jag ett alphorn därborta,
Min älskling kan väcka det fram,
Med sång vill jag vägen påkalla
Språng på språng på mina lamm.

Romans.

En svan du är ej, se vid din sida,
Sitter hvar afton en längtande vän,
Och vid din sång, den rena, den blida,
Sjunker i saliga drömmar han kän,
Ser på din mun, på din lutande panna,
Bunna kan kyssar och bedja om svar,
Flokade lät mig hvar afton på tanna,
Blott vid din sida, min kinnel jag har.

Tanken har vingar – kyärlät kan hviska,
Längt öfver hafvet en kärlek och tro,
Sjunga den enda sången den fröska,
Som vaggar kvinnande anden till ro,
Min det du hulda, och mät mig och skåda,
Sjunk i mitt öga, så eldig och om,
Kärlek mät kyärlek, förglömma ej båda,
Så verklighetens för kärlekens drom.

Kvekosång

Hon.

Ni gå ja ev männer ser så där
Tanker ja för mig själf så här,
Hvarför såg skaparе Herren så,
Att kvinnorna blefvo mumo två.

Han.

Klandra ej hvad vår Herre gjor
Inte såg vår han väl därför,
Det var mig ål, ej så lätt förtöse,
Att vårt köpen ett öfjers det blef.

Begge.

:/: O, nu männer, O, nu kvinnor,
Ni äro lätt för att oss bedra :/:

Hon.

Eva i stor oskyldighet
Hon med sin man lät kunskapsträd
Tog af dess frukt och åt och gaf,
Detta med honom gärna och lätt.

Han.

Jo tack men tänk därpå och skälf
Om hon bekällat äpplet själf,
Sutto vi säker af Adam så kär,
Kanske i eden i stället för här.

Begge.

O, nu männer, O, nu kvinnor etc.

Hon

Tänk uppå Josef var det rätt,
Fly för en kvinna på så sätt,
Kunde det ej på bättre slut,
Om han förklarat vig först.

Han:

Jag tycker sjelv som jag synd,
Han ganska ofta uppoffring gjort,
Ty den som vet vad en skräddare tar,
Kommer högt ogerna mantelen kvar.

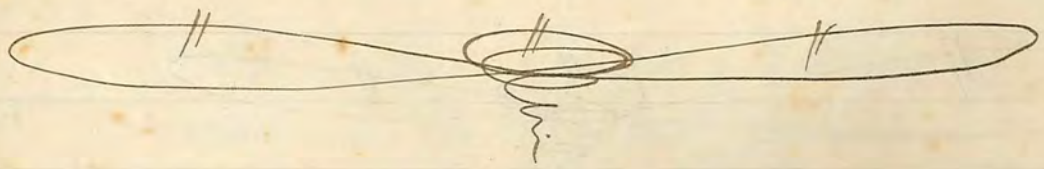
Begge:

:,: O, ni männier, O, ni kvinnor,
Ni äro lätt för att, oss bedra :,:

Hör oss Svea

Hör oss Svea moder ät oss alle. Hör oss! Hör oss!
Bjud oss kämpa för ditt väl och falla. Bjud oss! Bjud oss!
Aldrig skola vi dig svika. Aldrig! Aldrig!
Tag vår ed i alla skiften lika. Tag den! Tag den!
Med lif och blod försvara skall, den fria jord, som ån är
Kvarlenda grand ätaf det arf, du gaf i saga o i sång.
Men om afvek, förädern och oplikt och vild du kolad står,
Så tro dock vi i Herrens namn, som våra fäder trott en gång
Vår Gud är ossen väldig borg, Han är vårt vapen tryggt
På honom i all nöd och sorg, Vårt hopp vi vilja bygga.
Härligt! härligt blir det då segrande i fridens stå,
Härligare dock ännu på, för dig, o moder falla.

Paraply-visan

En vis a vill jag sjunga som inte alla är ny,
Den handlar om en flicka som gick med paraply,
När solen uppå himmelen den natten bortskymd var
Gick hon i högmodsandan med uppspänt paraply.

Det var en liten flicka från Romfartuna by,
Hon hade skaffat sig fartman, som kojat sig paraply,
Men hån ni gossar alla, som har en liten vän,
Köp aldrig paraplyer på sol på himmelen.

En dag då solen dolde sig bortom svarta sky,
Gick hon i högmodsandan med uppspänt paraply,
Men Herren straffar sådant, det kan ni lita på,
Och hån nu kan ynkeligt den prägan mände gå.

En kvirpelvind kom susande på sin artan kinden ned,
Tog med sig paraplyet, och pigan följde med,
Hon tänkte nog att ålöpa den berten allt kast,
Men fingrarna, besynnerligt, vid skaftet hängde fast.

Så vette hon till vädes i på sin lilla vän,
Fast han skrek och ropade: Sluta kom ned igen!
Han skrek och svor och stampade å ropte ki och hej,
Men dé vå lögn i h--te, hon kunde ålöpa väg.

D 9/5

Den ulestående dåliga mannen.

(Vinterdagen)

Någon har man sett på att beställ-sam,
Tjänet har hon dåligt på porten ståndig-an
Jag ej vågar bulla
Får väl gå och stulla
Hela natten, fastän det är strängt-sam.

Snö och blåst utaf den bittra sort-sam
Fasten trumm och packen något kort-sam,
Hur jag jämkar kragen
Fryser ändå magen
Ögonocken har jag ogelat bort-sam.

Vore min Barbara mera ömsam,
Men nu är hon som en puré gröm-sam,
Säkert hon mig ohyvlat
Blå och gul mig nypte,
Om jag blöde hennes fjäsa dröm-sam.

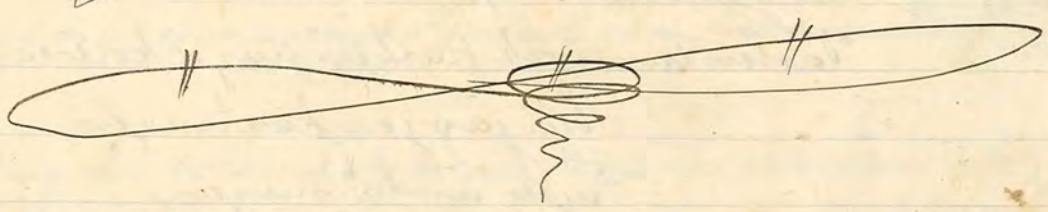

Magen svider, jag kan ej stå ovek-sam
Ingen går in som i ett oparicket tak-sam
Genom tån och klacken
Skönet utaf fracken,
Kan ej tacka till både pann och bak-sam.

Huschi nej, nu jag måste bulla på-sam,
Flickade Barbara öppna då-sam
Jag skall aldrig vara
Bort, hemma bara
Än i bleka döden stå på tå-sam.

Ore godt att nu ha nygg afsten-svan,
Jag hör kemmes stämma dllaren-svan
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemmar darra
Jag kan nelle stå på mina ben-svan

Hvad man bör och icke bör

Man omnter vara bör och glad
Så längt det passandet tillåter
Men man bör aldrig gå å'flad
Och djupa ökoj med folk som gråter
Man bör se till att det blir ljus
På den som sätter sig, att låsa
Men man bör aldrig bjuda emus
På folk som ej har nåjon näsa

Munstaschena den kan man ono
Om man så vill med bägge händer
Men man bör ej med gaffelns klo
Vid bordet peta sina tänder
Man med sin snäsduk torka kaw
Ur ögat tåin, från pannan svetten

Men det går ingalunda an
för peta nåsan med orvietten

3

Man anse bör för högsta höjd
för vara "kuku" i sitt gille
Men man bör aldrig sitta höjd
Om man fått blåsen uti kille
För måste man kan ta paras.oll.
På värmen går till åtta gvader
Men man bör aldrig säja noll
Om medspelaren sagt sprader

4

Man säja kan att kopp och fat
Och glas och bicker stå i vägen
Men ej att talliken är flat
Man kunde tro han är förlägen
Man viggja kan pr. Telefon
Man hyssas kan i pönterskyggen
Men att i banken få ett lån
Förutom bonden: det är lyggen

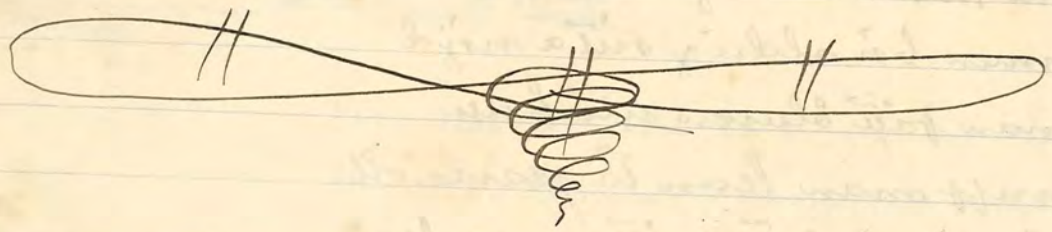
5

Man alla ting kan ej bestå
Om man fått bra af gyllne skatten
Men tutiq kan man aldrig få
Om man ej cocnag har och vatten
Med liotigt ogel och fagert mack
Man mången gång kan lura bönder
Men man kan ej gå klädd i frack
Om pantalongerna gått sönder

6

Man hemma går i lätt habit
Ja halfklädd om man vill föresten
Men man tar aldrig mot vesit
I'matrock och i linnyplåsten

Om du på dörn en knackning hör
Så kan på tystnad dig bestämma
Men oppa aldrig innanför
Förr! Här är ej någon hemma

Den här och den där

Här tidehvarf och skuldens år
Och flickor små englar på jorden
Fått skapat de kalla "den där"
För att olyppa trätydliga ordet
:|: Med pennan och ej med "den där" :|:
Jag vill nu bepröva den här

Det gångar på gården en typp
Och flickan blir stax så förlägen
Hon vågar ju knappast se upp
Hon vadvar, mig orsaken sägen
:|: För det är ju typpen "den där"
Som jämt kurtiserar så kär :|:

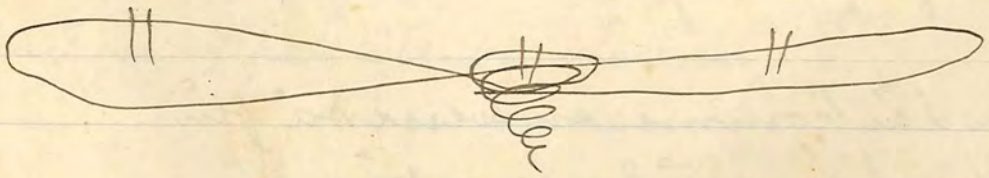
Det gångar på ångbåten en
En flicka med dygdkapitalen
Hon vågar ej se på marken
Ej karta en blick i kanalen
:|: För det är marknen "den där"
Och trånga kanalen "den här" :|:

Vånn aldrig ett ord om ett ben
Nej icke en gång om de dödas
På pannan så odruldspullt ren
Jungfruliga vaxa syns pödas
:|: På benlös som masken han går
Han går och han står på "de där" :|:

Och också en flicka en sång
Som åpren på köpet är åtta
Så går han med nacken en svång
Och bärjar med rolfjädern fläkta
:|: Samt hurkar så rödd som ett bär
Min Gud hvad jag blygs för "den där" :|:

Och också en flicka ett ägg
Ett misgrodje pannan betäcka
Förirad i tak och i vägg
Han ser, hur af ägget bli unga
:|: Vid bordet han aldrig begär
Ett ägg, men han ber om "de där" :|:

Jag håller han barnen kär
Och lyssar den gruveligt gärna
Men barn bruka prata på
Och därför så blygges hvar färna
:|: Gud signe små englarne här
Som aldrig kan förgäta den där. :|:

På bron

En landtman han tog sig en Stockholmsmamsell
Han tog na med hut och hegär
Men prin han ueka på n morgon till kvärn
En annan han hade så kär
Men man han går hvar dag på bron
Han går för att taga motion
Upp å bron för att taga motion
Min man han går hvar dag på bron

På haka n prun omekte gubben sin
Och sade till honom min vän
Jag tror du glömt ta motionen din
Och får dina plågor igen
För all del gå genast på bron
För all del gå tag dig motion
Upp a bron för att taga motion
För all del gå genast på bron

Men gubben han tänkte hvad tusan står på
Hankända hon lura mig nu
I stället för att på bron att gå
Han stannar i rummet intill
I kväll går jag inte på bron
I kväll tar jag ingen motion
Upp å bron för att taga motion
I kväll går jag inte på bron

På gatan där kommer en herre så fin
Han tycker han ser hon om vänlig min
Ja prin min pick han en vänlig nick
Få honom hon öppnar sin dörr

O Isabella

Jag kan vara bland hjärtats grunna
Isabella
Född av en blick i en månadenstund
Blick från min Isabell
Fick jag ej livet om du vill med mig
Gå under brudeqvell
Men jag vill gifva mitt lif för dig
Tjusande Isabell

Isabella skänk åt mitt hjärta tröst
Låt mig gälla kärlekens milda röst
Vi kunna så kärligt opråka
Fast ej i vagn vi åka ty du kan på plats ändå
På min bicyckel gjord för två

Som åkta makar på lifvets stråt
Isabella
Hjula vi skulle med fröjd framåt
Jag och min Isabell
Ingen polis kan oss hejda då
Ty alltså sanan kvall
Lyste vår färd dina ögon blå
Blixtrande Isabell
Isabella skänk åt mitt etc

Och om en fara oss hota må
Isabella
Genast med pinglan du passar på
Ping plang, ping plang Isabell
Jag styr den väg som dig synes bäst
Och om du är rädd ej snäll
Skall du få styra både kard och härd

Min man har går livar dag på bron
Han går på att taga motion
Uppå bron på att taga motion
Min man har går livar dag på bron

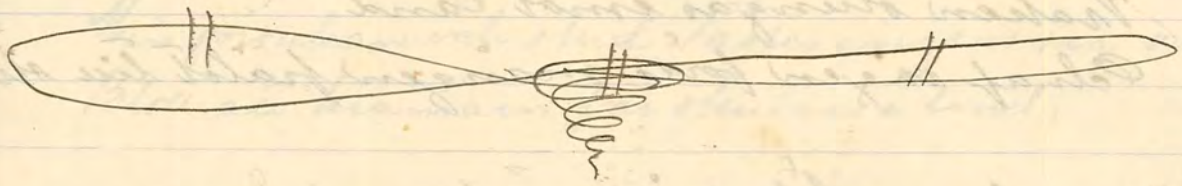
Den främmande ficke sig en brännande kyss
Han lurlade uti hans famn
Men gubben som stått bakom dören och lyss
Kom sakta och obemärkt fram
Du trodde jag var uppå bron
Du trodde jag tog mig motion
Uppå bron för att taga motion
Du trodde jag var uppå bron

Men ålskarn han tar genom fönstret ut till
Frun sade till gubben min vän
Han har blott besökt mig på anständigt sätt
Och kommer ej mera igen
För all del gå genast på bron
För all del så tag dig motion
Uppå bron för att taga motion
För all del gå genast på bron

Ja om jag nu ginge livar dag uppå bron
Och toge mig oländigt motion
Så toge det slut med min spekulation
Och jag finge alnolånga kron
Ja mig f-n jag går mer uppå bron
Ja mig f-n jag tar där mig motion
Uppå bron för att taga motion
Ja mig f-n. jag går mer uppå bron

Följesande Isabell

Isabella ok ända åt mitt hjärta knöt
Så nu gälla kärlekens mildaste röst
Vi kunna så kärligt opråka
Fast ej i vagn vi åka tydskan på polaks ända
På min bicykel gjord för två

6

Kors på Idas graf

Nossbelupen hydda står vid Hekla fot
Höga granar omkydda den mot stormens hot
Men lämne, Torgny minne
Lifvets storm en vos bröt af hvit på strand vi finne
Kors på Idas graf

Alfred ökm som våren drog till fjerran land
Blek med vissna kårens Ida graf vid strand
Stackars Ida van att lida
Själde smärtan för sin far, kraft att ensam strida
Ondes hjärta har

Enda dottern smärta står den gamles
Och dess fadershjärta okynnar att
Gråt ej Ida, Till din rid
Snart jag Alfred återför blott på
Nu en vandrar

Ida gick till stranden Fann en
Kitade i sanden mången al

Morgondimman, Middagsdimman
Sveksande hon andes här
Månen bleka stämma finner henne där

Skyhögt vägen svalan emot kupeln bryn
Nyslöjt ängkan kvallar blekten delar dagen
Skeppo förtöres - Vädrop kröres
Vraken olungas emot land
Och af vägen förs mängen pålat lik ska

Ff förtöflan dagen Ida väg sin fas
Reden skymt för dagen gubbens öga var
Snart minuten Ar förflutten
Döden reden kallar mig
Elfvedstio år bruten kan kar vörket dig

Nu sin hand kan lade i sin dotters hand
En farvål kan vade drog till fädens land
Själen svingar Fjäs a vingar Nu en bremsken en
mäktare Gud. Samma engel bringar Sden själ till Gud.

Sötens = klagan.

På den ödsliga hall stod öde mitt Fjäll
Klippor och bräminger svall
Tallar der stå som gifva knäppast en Fri
en Fynnande tall.

Hellan klippor och skär
vindarnes rop
Warden brusande väg
ünat mitt dop.

Då blef hafvet mig kärt, hvad jag kan hvarja kärt
Ty min fader fast illa jag oleť
Ja min kärdom på öv Och min okola blef sjön
Och dess tröst är det enda jag veť.

Mången otrogen kvän, från mitt hushåll tjän
Ryckas politsligt från vännernas famn
Min försakan och ömd. Fäster ingen sig vid
Blott att kränkarn får oentan i land.

Vår det brusande haf-Gropnar graf eftes graf
Skall jag utom den dödens jag ser
Och med blicken uppåt Når jag lossar min båt
Veť jag ej om jag fast gör den mer.

Ibland faror och nöd Ofta nära min död
Hvar jag mången gång illa till mods
Men min ande har bedt och jag tror och jag veť
Att det gifves en Gud för en Dö.

Ven jag kämner och ser Att mitt liv mer och mer
Blifver nöjd utaf brusande haf
Ingen kämner min nöd, Ty böljan graf mig mitt bröd
Kanske ger den mig ochsa en graf.

Svärt är drakten som oskulden bär
Hoppet grönt, Gult falokpetten är
Karleken röd och troheten blå
Och all teori är grå,
Just därför är intet under mer
Att lifvet för mången sig brokigt ter.

Den döende krigaren

1. vers.

Försommen var en blodig dag
Det var vid Lemos strand
De slagnas sista andedrag
Rén lystnat efterhand
:/: Det mörknade kring land och haf
Och lugn var nästen som en graf. :/:

2. vers

Vid brädden af den dunkla väg
Som skiljdt dagens strid
En gammal krigare man såg
En man från Höglands tid
Hans panna låg mot handen trödd
Hans kind var bleke, hans barm förblödd

3. v.

Ej kom en van som kunde få
Hans sista afskedsord
Ej var den jord hans blödde på
En älskad fosterjord
Hans hembygd Volgas böljor skar
En hatad främling här han var.

4. v

Hans öga lyftes upp ibland
Fast blocknande och matt
På samma slätt, på samma rand
Helt nära där han satt
:/: En halft förstelnad syngling låg
Han såg på honom, där han låg :/:

5.v

När kullan hvem, när skiden brann
När bådas blod ran varm
Med vredens eld de mött hvarann
Och prövade svärd och arm
Nu sökte ej den unge strid
Nu höll den gamle kämpen frid.

6. v.

Men natten skrider mer och mer
Man hör ett aislags ljud
Och månan går ur moln och ser
Den hemska nejden ljus
Då synes den fulle tätt vid stränd
En ensam flicka ror i land.

7. v.

En fridlös välnad like hon ilar
I öpp:ar där döden gått
Hon ögicke från lik, till lik och ler
Hon tycktes leta blott
Med håpnad hennes tysta tåg
Den gamle väckte en dvalan såg

8. v.

Dock mera mildt för var minnet
För hvarje steg hon tog
Och mera tankefull än förut
Hans sorgsna öga log
:|: En aning grep hans lyåra vänt
Han tycktes veta vad hon mänt :|:

9. v.

Han tycktes veta och hon kom
Som om sin brud hon hört
Så tyst, så hugnt, så vänt som om
En ande hienne fört
Hon kom vid natens bleka sken
Hon såg den falne svenskens kön

10. v.

Hon såg och ropte högt hans namn
Det kom ej svar igen
Hon sjönk emot hans ojopna famn
Hon slöt ej mer af den
Hans genomstungna bröst var kallt
Och stumt var allt, förnimmadt allt.

11. v.

Då såg en sångmön fött en tår
Uppå den gamles kind
Då talte han ett ord hvars like får
I förvarm i mattens vind
Då stod han upp, ett steg han tog
Och hann till flickans fot och dog

12. v.

Hvad sade väl hans sorgsna blick
Hans ord ej tydda än
Den tår som ur hans öga gick
Hvad mening låg i den
Och når till flickans fot han hann
Och fött och dog hvad tänkte han.

13.

Var det för hjärtats pid kanske
Han höjde ånn sin röst
Var det en bön han ville be
Till ett förlorligt bröst
Begrät han menskans haida lott
Att plåga och att plågas blott.

Han kom från ett fientligt land
En svår svärd han bar
Dock fatta broder röd hans hand
Och mins ej hvad han var
;:O! blott på läpret hämden ser
Wid graven hatar ingen mer:;

Anna Maria!

Rent förälskad som en tjockskalle
Nyss en serenad i becksvart natt
Gaf den yngling som oss närmast bor
Och då sjöng med hjärtlig ton
Flicka du mig rent förhexat har
Från dig tänker jag både natt och dag
Anna Maria! min sång jag nu för dig
" " o hör mig jag besvär dig
" " ack rädde din rosenmund
:,: Tu pussa pussa mej :,: Nu strax på stund.

Stjernorna han sjöng, syns tindra sén
Klara stjerna, tjöd det svärmiskt sen
Men han hade knappt så sjungit slut
Förrän pan var bandhund hårdes tjut
Då min hjälte skrek o. hjupra tö
Och din papppas fylax snart blir lö
Rädda mig du älskade mö
Så jag slippper i min skräck dö
Anna Maria! tiden fördomda hunden
" " med räker keedja bunden
" " ack rädde din rosenmund
:,: Tu pussa pussa mej :,: Nu strax på stund.

Men min pappa afskyr all kuttis
Tål ej fiare lin naigodt prö
Och den ständigt spelar fula spratt
Men det värsta hände dock i natt
Vår min gosse gick då skrek han strax
Jag blå räfven fastnat i en vax
Rädda mig du älskade mö

Så säg dåppar i min skönhet dö
Som Mari! Ack hjelp mig säg bevari dig
" " ack räck din rosenmund
i: Så pussa pussa mej :i Nu strax på stund.

Sång till Norska fjellen!

Där längst uppe bland fjällen på
Ja der vill min hydda jag byggja
Kransar vira af blommor små
Bland älskande furor så tysta
Verldens oro och lumpna kif
Den flugan ej rymmer
Och dess bekymmer
De nå ej hit
Till dessa furor till dessa fjällar
Städs jag har längtat från jordens grus

Där den ensliga stugan står
Där har min barndom förflutit
Där har kärlekens glöd förgått
Och där har bland kransar jag mjuten
Nu som klippan så hög och hår
Tillbaka jag drager
Den stugan frågar den har jag kär
Där har jag älskat
Där har jag lidit
Dit vill har jag längtat
I tid å dö.

Olika sätt att fästa.

En viss jag ev ziffra vill
Och hoppas att ni den vill höra
Ej smickerprof den räknas till
Men denne sud hvad skall man göra
När man blott gör så godt man kan
Man bör ej kadlas af sin nästa
Och ingenting så svårt man fann
Som att få tankarne att fästa

Om någon gång man fästa vill
Det kan väl ingen menska klandra
Skall man gå mitten lyst och still
Vår lefnads-stråt blir lung att vandra
Men inte är det ju så lätt
Att säga hvilket är det bästa
Fälty det finns så många sätt
Hvarpå en menska kan fästa

En liten mö med rosig kind
Sin lyktta kämmer hastigt klappa
Hon är så kär som våren vind
Men hon en kiaf och bulten pappa
Themligtet en ring hon får
Att på sitt lilla finger fästa
Och gerna jag i borgen går
Hon lycken det är okänt att fästa

En vördig [illegible] med klappa drag
Han sitter a[illegible] sa lugn och skälen

Och nätt och jämt han sjunde dag
han stiger näsan utom knuten
Han äta kan han, sitaf fan
Och röka Tobak allra bästa
Och så en Tuppstut halfva dan
Det kallar han att makligt fästa

En missionär han smyger fram
Så Jesuitiskt genom verlden
Hans lif är fullt af lögn och skam
Han predikar dock om himlafärden
Han tränas rosen knyta kan
Och pengar ruffa från sin nästa
Och lika fullt så säger han
Det är ett kristligt sätt att fästa

En gammal gumma full och lur
Sin mops och kaffetår nyss åtog
Ja kanske och en liten knorr
Hon tar, jag vill ej däröpå svära
Fast ingen tand i munnen hon har
Hon biter sönder så sin nästa
Ju ej en hedersbit finns kvar
Så lycker hon är bra att fästa

Ej för min del jag lycker så
Ju sång och vin och lärka leonet
Det är det bästa man kan få
Och många har väl sjelf det sönet
När man därmed i all sin dar
Är god och vedbar mot sin nästa
Då tror jag att man funnit har
Det allra bästa sätt att fästa

Tratschaussen

Har ni ångan uppe gossar?

Igland alla vänner
Som jag känt och känner
Så är Halle Thalman Nummo 1
Kort och godt i talet
Är han ideletet
Ej att säga gladt och skämtsamt säte
Ordspråk hela klungan
Har han jämt på tungan
Och när fylda glaset han syns ta
Skriker han i örat så en döf kan höra
Har ni ångan uppe gossar! ja!

Figga lust studera, kroga och tentera
Låt han bokhyllan i fred få stå
Men han sig förbarma
Öfver toddan varma
Var på kulan och låt rullan gå
Kom så för examen uppe i en tentamen
Inför hela Professoren sa
Utan ens att stamma, eller ske han med detsamma
Har ni ångan uppe gubbar a!

Han gjort saken löjlig och förbleff önöjlig
Skulle därför annan bana gå
Satte sig fundera och fann så allmera
Säkrast att ett rikt parti sig få
Var lin Pettsson Fia som var rik han frå
Var det inte många ord han sa
Förr än dag i västen sa med stora gesten
Har du ångan uppe Fia? ja!

Så i ana skiften sända in i gyften
Skall han jemt ha samma glada min
Hvad det än skall hända
Utan lust att vända
Låtar han det gå för sin maskin
Och när så han gjort en,
Sorlig och vid porten
Som tin himlen för han vänta skall
Skrikar utan fruktan Han i portvakts lucka
Har du ångan oppe Petrus ? j!

På Klaveret.

Jag är kommen här i verlden, för att spela på
klaver. För det lifvar kropp och själar inga sorger
finnas mer. Om en sång i viljen höra
Må ingen af en sångare störa. I höra får
En sång så svår. På klaveret - tram -

Och jag ägde en flicka så fager
Hon ville buns mej korgen ge. Men då
klaveret fram jag tager och jag fäslmör
får för tre. Musiken henne gifti bedaras
Och hon färes bittra tårar. En kyss jag får
Vår kärlek står. I klaveret.

En gång i sommas det gick mej illa
Jag söp mig full och hitta ej hem
I ett hus bredvid en villa

Mej näjra Tösar ropte in. Hur det sen gicks
vete Kattan Foi jag spelte hela natten
Tills det ej fanns en munter dans
I klaveret

Men på andra sidan grafven. Karna stanna
där du är Jag nya visor fäste i klaffven
Jag spelade nu på Sankte Pär
Han skriker tyst! Basunen gnäller
Men då kom Jeppe fram i tallet
Jag spelte då för änglar små
På klaveret

Han vål någon stöne sällhet sådda
Något lyckligare än
Uti flickans öga skåda
Djupra ren a kärleken
Djupligare är ändå
Än din älskarinna få-?

PÅBÄNKEN SATT [illegible] SOMMARNAT

Ljugn hvilar sjön.

Ljugn hvilar sjön, kring berg och dalar,
Sig solen sänker mild och varm,
Naturens röst ej mera talar,
Hon slumrat in i skogens barm

Ljugn hvilar sjön, rén aftonvinden
I vo sig lägger ned vid ön,
Och blomman blygt sitt hufvud böjer,
Hon beder fromt sin aftonbön.

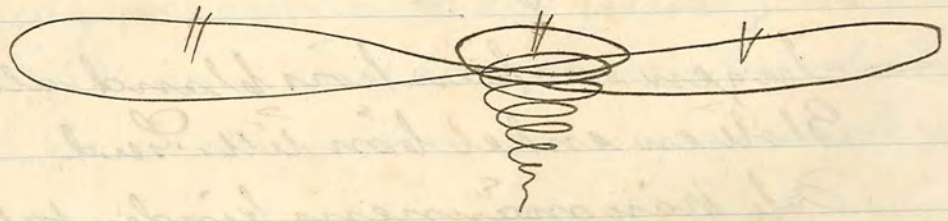
Ljugn hvilar sjön, så fridsamt vinka,
De ljusa stjernor i det blå
Var tyst, var still du menskobarn,
Snart åfven du skall friden få!

Musikens makt

Bädiq från kinders musiken ju är,
Rågr och sorgen den lär oss att glömma,
Hör från den gyllene lyra den bär,
Underbart herliga tonerna strömma,
Täckta till lif af förtjusterskans hand,
Helsa de oss ifrån tonernas land.

Hvoka om lindring, förtröstan och hopp,
Hviska om njutning, om nöjen och glädje
När det blir tungt under lefnadens lopp,
Lifvgifvande kan lin musiken vi vädje,
Genast den kläder vår bana i grönt,
Tjänger: O, ämne kan ju lifvet bli skönt.

Gyärtat det öppnar för ängren och tron,
Smälter det hårdaste samvetets isar,
Ochmed hvar klingande, strömmande ton,
Närmare och närmare den himlen oss risar,
Hepe musiken från vagga till graf.
Är han det bästa oss Skaparen gaf.

En gjömans begrafning

1

Sakta öfver mörkblå vågen
Höjes ekeqvarn ofvanför,
Och gjöstens purpurvågor,
Tråden dagens gryning för.

2.

Allt omkring är tyst och stilla
Ingen munterhet och sång,
Endast rodret höres drilla
Stilla kan sin jämna gång.

3

Nu så här kapotten copra
Brassa ökenamna, stagga
Och på halfva stången hissas
Skeppets norgefana opp.

4

Ty man skall nu öfverlemna
Åt en kall och dyster graf,
Nu en yngling har afsomnat,
Den skyr döden burit hat.

5

Nu en kista står tillreds,
Gjord på gammalt gjömansbruk,
Och till relingen den förer,
Sammansatt af segelduk.

6

Ingen sucka här bland alla
Blott en enkel bön till Gud,
Och på månens kinder falla
Tårar på den dödes skrud.

7

Slumra du i kapell vågga
Vagga ad vitas bölje dån
Får din brud vill jag omtala
Hur vi hav begrafft dig hår

8.

Ingen sos och ingen lilja
Syda ökall en gonvans gråf
Endast vågor vigå och komma
Skeppet vagga af och an

Flickorna på söder

Vore jag löjtnant, ack, hvem gerna
Skulle jag dansa hvar afton galoppo
Skulle mustaschera låra hvar tärna
Så svara ja, då vill dans jag bjöd oppo

Vore jag löjtnant, ack, hvem gerna
Bröd jag vill fyen så munter och lätt
Endast på balen den skönaste tärna
Först ville dansa med mig en polkett.

Vore jag löjtnant, ack, hvem gerna
Föll jag på åran och slag minsgens fått
Blöd vill min graf komen lärkande tärna
Ack, hvad den löjtnanten dansade snällt

Tyrvngby horn och pipa

Och riddaren red genom grönskande lund,
för att kärestans boning uppspana.
Då varnade han uti skymningens stund,
Hjälpa skogsnymfer framför sig stå
Där stod hon den trolla i högset och prakt,
Med det glänsande lockiga hår
Och ögat som lyste af kärlekens makt
Och en mun som förförande log

Var helsad du tappre, hon tärnade åter
Och guldhornet han riddaren bjöd
Drick kärleken till, och när kommet du åter
Till då af och träd dansen med mig
Jag bjuder dig kärlek och glödande vin
Och det äldriga skummande mjöd.
Jag bjuder dig guld ur förgyllande skrin
Till då af och träd dansen med mig

Men riddaren spordrin gångare god
Och flyr bort med det gyllene horn
Till Tyrvngby det bär öfver heden med mod
Men af Tyrvgeldas spårras hans väg
Då rider han in på det mylöjda fält
På hvars fära han korstecknet gör
Men trollen på heden de skrika så gällt
Tär oss åter vårt höfvade horn

Så kom han till Tyrvngby i kärestans slott
och föll ned på sin älskade brud
Berättar sin färd hur han kommet han fått
Och bedyrar sin troheT och dör

På Kyrkogården

Jag stod vid solens nedergång
Uppå den tysta kyrkogården
En fogel sjöng sin aftonsång
På karets stam vid minnesgården

Hvar bredvid mig en mullhög låg
En enkel träkors där mig höjde,
Och ömvid graven rida låg
En lärkna, som på krona sig höjde

Förtärd af tårar blef hon matt,
Hon bittert gråt vid kalla mullen
Och ömvid hennes pöttet satt,
En barn som lekat på blomsterkullen

Hon bröt en skön pingst-mig ej
Och vinden lekte med hans lockar.
Det glada barnet anar ej
Att det på graven blommor plockar

O! Herman, Herman sjuk ej mer,
Han hvilar i den tysta mullen,
Jag ville nägra blommor, ge'n
Så plockar bort pan blomsterkullen

C

Kung Erik

Lokka gliden vimpelprydda båtar
Mälaren speglar vida aftonskyn
Åror plaska under vallhornsblåtar
Löftskog doftar ännid vattnets bryn
Fäll nu aian, slupen lägg på vag
Vagga sutan motor en natt i vacka Maj
Vallhorn tystnar nu, Ekö lyssnar nu
Kung Erik leker på luran

Kommung Erik på sin luta leker
Luran lagd på silfverstickat knä
Och den lilla handen vällyd smeker
Fram en silfversträng och ce dertill
Liten Karin lyssnar tyst därpå
Tills i hennes ögon stora tårar stå
Ar herdinnan min icke glad i sinn
Kung Erik leker på luran

Tänktar du på stat i fjärran din broder
Herlig rödoksägg säg dit tankeord
Ar jag hållen fast vid löfets roder
Ar jag sutten på Kung Göstas tron
Tills den lagen purpurn bergets på
Låt oss åloka blott i vårens djupa natt
Vet ar längt ingen, ar till morgonen
Kung Erik leker på luran

Liten Karin unga kungen ber dig
Säg ett ord, och Stockholms borg du får
Blif du min, och jag guldkronan ger dig
Att förblekna kung dit gyllne hår

Jag är ensam vacka drömmars kung
Rydd af månens strålar kämns ej kronan tung
Ensam ej kamet mitt riket skall bli litet
Kung Erik leker på lutan

Rosen-bild

Uti en dal af ljuflig dager
Jag såg en Rosa växa upp
Den stod så ljusande så fager
Som ännu ingen rosenknopp
Ur mossans mjuka svalda sköte
Den knoppen fram ur dagen gick
Och dyggen ingen log till möte
Så älsklig som uthr dess blicke
Älskliga bild, dröj du hos mig
Ack dröj, ack dröj hos mig

Och i min barm det ljuflig brände
Framför din bild, jag hänryckt stod
Ett hjärta okänt ut jag kände
Och pulsa af låga, var mitt blod
Den blicken vill jag evigt gömma
Och ingen vaka öfver den
Den ljufva dag jag ej kan glömma
Hur mina dagar skiftia än

Ty jag af sorgen öfvervunnen
Den skönna bilden för mig stå

Och, när min mörka ögonlock
Och, genast tillad är min tro
Hvad, genom dunkla nattens välja
Var mig ett ljus på mörkan stig
Skall ingen mera från dig skilja
Till, grafven skall den följa mig

Kärlets signaler

När den lille föds till verlden
Ingen under alla han då är skral
Han, ger hals å han skriker på fanden
Det är kärlets glada signal

Han blir stor. Och i ungdomsmodet
Får han bröder vid bräddfull pokal
Och han skrattar så godt åt kalasen
Det är skämtets glada signal

Men så kommer fagen en täcka
Och han glömmer bäd skälen och tal
För en kyss – ack han får den så gerna
Det är kärlets kyssa signal

I hans tunglas faller det kornet
Som skall skilja från bära och skal.
Och när klockorna sjunga i tornet
Det är dödens tunga signal.

Ett förfluget ord

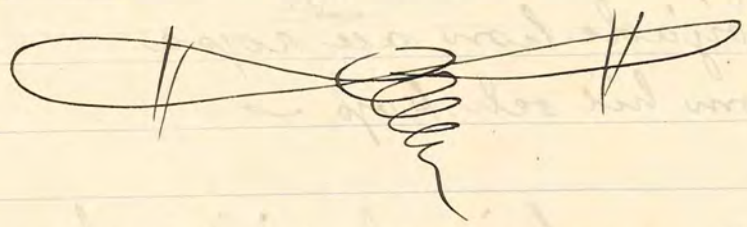
Så mycket som Lovade en madam
Så tjock och vördig att skåda
Hon hade hår som hon visa fram
Så lika kaeklade båda
Hon ville sälja den ena hopa
Så därför började hon att ropa
Som hit och köp

Men dar var mokig och vår madam
Bezynte fyssa så svåra
Då log hon sej en så starker dram
Så uli ögat kom tåra
Men ändå var hon som klipt ö okusen
Att vacka hönsa, där nev i buren
I tuppen må

Uppåm gick bussigt å fram på dan
Hon nästan sålt hela klubban
Men pröt de gjorde hon ütaf jan
Så hon i syna blef svullen
Då lukta hon än en gång på korken
I tänkte: "Hein ma stå här på torken
I inte ja

Nå sista hönan, dock skulla fram
Fick ho' betala kalasett!
För ho' ha tatt sej en för starker dram
Ho' flög i fråna de rask!
Då vaidi ett lif ütan allan ända
Hvarenda hand sig onät himlen vände
Att höna ta

Å gummans sprang fast de gick på one
Vid kajen å börja gråta
Men ett tu tre, klef ho' rakt bave
Af på i vattnet de våta
Så låg ho', där nu, å sam å stöna
Å ökrek så gått, den stora tår min kröna
En krona får

Hvem är din vän?

Hvem är din vän? du tusen vänner finner,
Så länge du på lyckans höjder står
Men hvar och en af dessa snart försvinner
Så snart din lyckas sol tillbaka går

Hvem är din vän? kanhända bekkamraten
Igår din barndoms lyckligare dar?
Nej, han har fått en högre plats vid staten
Han minnes knappast hvem han fordom var.

Hvem är din vän? kanhända den som glaset
Dig skaffade uti ett muntert lag?
Nej du tar fel, det var blott vid kalaset
Han var din vän och hvar en enda dag

Hvem är din vän? när lyckans sol gått neder
Och bleka nöden på din hydda står
Hvem söker upp dig. delar ditt bekymmer
Hvar är den vän, som var din vän i går

Jag vet en vän – flyg till din moders hjärta,
Fast ofta glömd hon känner dig igen,
Ifrån den stund hon födde dig med smärta
Hon då och blir din enda sanna vän

Internationalen

Upp, trälar, ni utan fäder,
Som hungern bojor last uppå!
Det dånar uti vårens bräder,
Snart ökar utbrottets timma slå.
Förtvar ökan det gamla snart i grus ett,
Slav, stig upp för att slå dig fri!
Från mörkret stiga vi mot ljuset,
Från intet allt vi vilja bli,
:|: Upp till kamp emot kvalen! :|:
Slita tiden det är,
Ty Internationalen
Det ska lyckas bär :|:

I höjden vaddan vi ej helsa
Ej Gudar, furstar, stå oss bi
Vej ojälpa vilja vi oss frälsa,
Och samfäld ökan vår väddning bli.
För att bräfva ut det tulna, bröder
Och för att slita andens band,
Vi smida medan järnet glöder
Med segig arm och kraftig hand
:|: Upp till kamp :|:

I sin förgudning såfokyrärda,
Männi' guldets kungar nänsin häft
En annat mål än att närda
Sitt proletärens arbetskraft!
Hvad han skapat under nöd och vaka,
Allt tjuvarne ränvadt här;
När folket kräfver det tillbaka,
Sin egen rätt det blott begär.
//: Upp till kamp! ://

Bräd stat och lagar oss förtrycka
Vi under ökänen digna ner;
Den lilla inga pliktен tynga,
Den arme ingen rätt man ger
Länge nog som myndlingar vi böjt oss
Jämnlikheten ökan nu bli lag,
Med pliktema vi hittils nöjt oss
Nu taga vi vår rätt en dag.
//: Upp till kamp! ://

Arbetare, i stad, på landet,
En gång ökan jorden bliva vår!
Når fast vi knyta broderbandet,
Då tillvinjen ej våda får.
Många tofsjun på vårt blod sig mätar,
Men när vi nu till vårt försvar,
En dag en gvans för dessa rätta,
Ökan solen stråla lika klar
//: Upp till kamp! ://

Bliv min så är världen min!

Jag vandrar som i drömmar här
mot paradiset styr jag nu,
där väntar mig den ängeln rän
den ängeln älskade, är du
Dallra silvermåne stilla, sjung du vast o drilla
Susa gärna vind blåser
Lätta vågor flyg med strömmen Fick, ty först i drömmen
dig min älskling ser jag åter.
Fick stråla du min sol o brinn
skänk lindring åt mitt kvalda sinn
Jag längtar till din kärlek
bliv min, så är världen min.

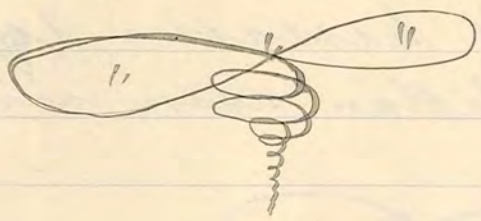
Vast tanken genom målnen flyg
där nattens stjärnor tindra matt
på dig jag tänker vart än jag flyr
Jag tänker på dig dag och natt
Bort till dig på kärleks vingar
hänryckt jag mig svinga
Allting genom dig blev givet sy min sällhet här den
vården, du mitt allt på jorden
Du är lyckan, du är livet
Fick stråla du min sol o brinn
skänk lindring åt mitt kvalda sinn
Jag längtar till din kärlek
bliv min, så är världen min.

Wem kysser dig nu?

Ack om en gång du vilar min vän i min famn
På min kärlek allena då tänk
och glöm bort att förgängligt är kärlekens namn
för nog bruten dess gyllene länk
Wen av stundens berusande, hjusande smek
nog jag väver en dröm vår så skär
och när sedan vi vittnat på kärlekens lek
ja då tänker jag stundom så här.
Gud vet vem som kysser dig nu
Wem som väl famnar dig nu
Wem som väl kysser din bruds så varm
Smärt barm - Smidig arm
Och vem väl din kärlek sen får
minnet dock aldrig förgår
Ty du har vunnit min vän och mitt allt.
Gud vet vem som kysser dig nu.

Och nog växla väl kvinnorna år ifrån år
men ack kärleken lever alltjämt
Och väl skära väl minnena många djupt sår
och de göra väl ~~minnet~~ bekänt
~~Wen av stundens~~ (kalla brusande floden vår) ung dono förgå
Låt oss njuta den flyktande doft
Ty tids nog bli väl tinningens lockar grå
Våra vackraste drömmar bli stoft.
Gud vet i fall nån kysser dig då
Om någon älskar dig så
Då har väl bleknat din hud så fin
Bruden min - Vännen min
Wen nu din kärlek väl fick

Lysta mig ändå hans blick
Inför de lockar som då är helt grå
Gud vet vem som kysser dig då.

På balen.

Klarligt musiken hörs klinga i den stora sal,
fötterna tycks ha fått vingar uppå en gladare bal,
Allting strålar och blänker timmar för timmar hon
står, ingen på morgonen tänker medan dansen gå

Så nu inte på balen stanna hemma hos lillan i
kväll, det hör hon ej där i salen, hon är där så glad
och så säll, vad bryr hon sig om hemmet, av andra
hyllning hon får, hon är berömd men lillan är
glömd medan dansen går.

Bli en svingande skara hon äger de skönaste
drag, hon synes den gladaste vara och dansar med
värdstoft behag. Bland en skara kavaljerer tjusande
blickar hon få, men hennes manhemma är han
ensam dansen går.

Äntligen pröjderna flytta sakta de skils från
varann, då hustrun vid dörr till sin hydda
hon möts av sina gråtande mann, inte ett
ord han säger prickas på vaggan blott. Allt är

förrätt lillan har dått medan dansen går

Hurligt musiken höss klinga i den stora
sal fötterna tycks ha fått vingar nypå
en gladare bak. Men uti dansen är villan
då modern mot hennesa log. Hemma
hoss pappas är lillan utan sin mamma

Köp blommor

Ensam i världen sorgsen hon står ser
ned på gatan tårkar en tår, böjd utav
sorger förkymmer och nöd knappast för
dagen äger hon bröd, i trasor och paltor
hon länge sig klätt sin fader och moder
hon aldrig har sett, där står hon nu vint
sommar och höst nu höjes hon sakta sin
darande röst: Köp blommor köp blomm
köp rosen så röd, från morgon till afton
är vissnad och död köp blommor köp blomm
köp rosen så röd från morgon till afton
är hon vissnad och död.

6/ ~~Godkänner~~ Sekreterarens anförande

målet med att ställa en
kraftig uppmaning till
de närvarande att enigt
~~tommarskjöld~~ samla sig in-
~~kring~~ sin förening för att endast
därigenom ~~att de så~~
~~kunnade der~~ kunna de
förbättra sin ekonomiska
ställning.

7/ Vidare förekom ej

Sekreterarens anförande

/ Oscar Johansson.

/ Sekreterare

A:o Bidragslista
för
de strejkande Väverskorna

Namn yrkesadress. kr. öre

Väverskefackföreningen

Protokoll fört vid
Helsingborgs Väverisarbetareskyddsförenings Sammanträde den 2 Gardanen Juli

1/ Mötet öppnades af Hr. A Liliedahl som åtog sig förhandlingarnes ledde

2/ Interimsstyrelsen föredrog förslag till stadgar hvilka i sin helhet godkändes.

3/ Företogs val af styrelse enligt stadgarna bestående af 5 personer och valdes därtill Sander (ordförande) Ella Hermansson (Sekreterare) (Kassör) Ivar Johansson Sekreterare till behörande styrelsemedlemmar Augusta Sten. och Hilma Gustafsson.

3/ Beslöts att äfven de manliga som ej finnes anträdde böra hörda tillhöra samma förening.

4/ Beslutades att för nästa styrelse stadgar bör ett antal af 200.

5/ Styrelsen fick i uppdrag att så fort som möjligt försöka erhålla lokal för sammanträden till nästa möte

Solsken

1.

Det är solsken där borta på
kullens topp, det är solsken vid
skogens bryn, det är solsken i
glödande solnedgångsljus och på guld-
stänkta båtar i skyn.

2.

Det är solsken på djupande molnets kant,
det är solsken på berg i dal.
Det är solsken på gräset vid vägens brant,
och i gårdar där utan tal.

3.

Det är solsken i lekande barnets blick,
det är solsken hos gubben och
mor sitt gäst och sin fröjd han från vaggan fick,
fastän även har blekt hans rock.

4.

Har en stråle så klar från Guds käraste sol,
trängt sig ned i ditt hjärtats hus?
Har en blick från Guds lamm, från dess härskaröst,
gjort din väg genom öknen ljus?

vän

6

Blir det solsken som lyser till natts vad det
hänger ljuvligt och lockar mer
bringar ljus bringar frid ja himmelsk ro,
och som tröstlöshet mer ödslar mer.

Skälsingborg den 13 maj
1916

AB.